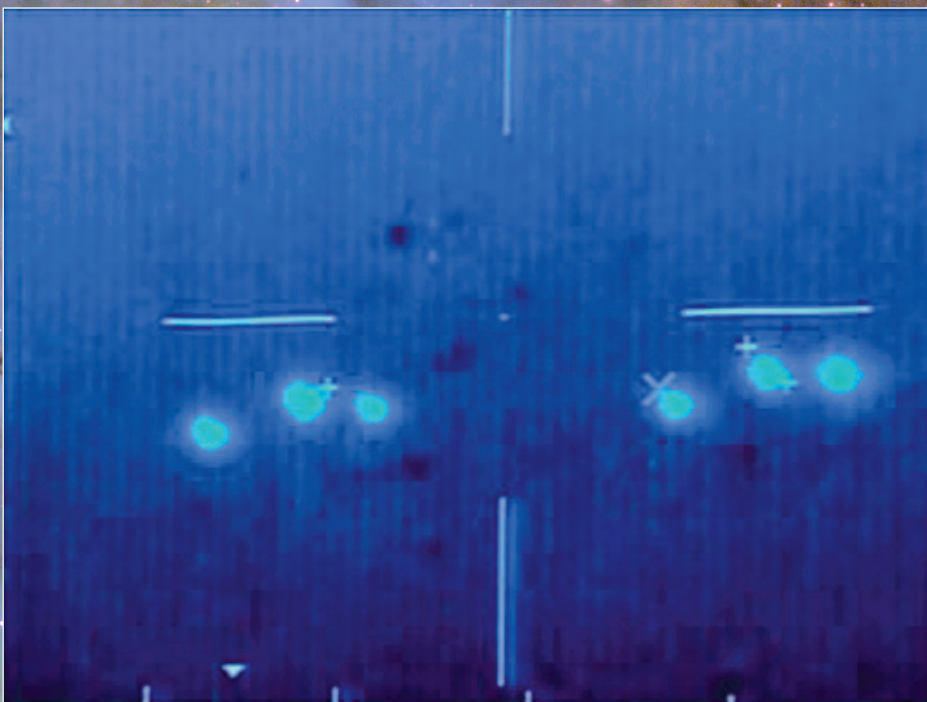

UFO

NORGES STØRSTE SPESIALTIDSSKRIFT OM UFO-FENOMENET NR. 1 2005 24. ÅRGANG

UFO over Mexico

OFFICIAL INFORMATION BUREAU		REPORT NO. 001-1010
FOREIGN DOCUMENTS OR RADIO BROADCASTS		CD NO. --
COUNTRY	Norway	DATE OF INFORMATION 1958
SUBJECT	Military - Air, unidentified objects	DATE DIG. 13 Nov 1958
HOW PUBLISHED	Four-times weekly newspaper	NO. OF PAGES 1
WHERE PUBLISHED	Bavaria	SUPPLEMENT TO REPORT NO.
DATE PUBLISHED	30 Sep 1958	
LANGUAGE	Norwegian	
THIS IS UNCLASSIFIED INFORMATION		
SOURCE <u>Bavarian Tidnings</u>		
UNCLASSIFIED ORIGIN: OVER INFORMATION FROM		
On 18 September, at 1500 hours, three forestry workers who were working right outside Skjerve noticed a P-51, from which hovering activities at about 500 meters altitude. The object appeared to have a diameter of 15-20 meters. After the workers had observed the object for a while, it suddenly flew away at great speed in a northerly direction.		
It appears that only these three workers saw the object; they never, however, lost their sight of it.		

UNCLASSIFIED ORIGIN: OVER INFORMATION FROM

18 July 1958 -- Washington, D.C. -- A report was received from a source in the Skjerve region of the Skjerve area on 18 July 1958 at 1500 hours. A P-51 was seen from the south towards the Skjerve area. It hovered for a few minutes, then disappeared. It was seen to have a diameter of 15-20 meters. It was seen to have a diameter of 15-20 meters. It was seen to have a diameter of 15-20 meters.

UNCLASSIFIED ORIGIN: OVER INFORMATION FROM

18 July 1958 -- Washington, D.C. -- A report was received from a source in the Skjerve region of the Skjerve area on 18 July 1958 at 1500 hours. A P-51 was seen from the south towards the Skjerve area. It hovered for a few minutes, then disappeared. It was seen to have a diameter of 15-20 meters. It was seen to have a diameter of 15-20 meters. It was seen to have a diameter of 15-20 meters.

Norske UFO-rapporter i CIA-arkiver

Huygens har landet på Titan

ABONNEMENTSPRIS KR. 200,- PR. ÅR

UTGITT AV UFO-NORGE

LØSSALG KR. 60,-

ISSN 0800-1758

TIDSSKRIFTET UFO NR. 1 2005 - 24. ÅRGANG

Logoen til venstre viser et
bilde tatt av Hessdalen-
fenomenet i 1984

Utgitt av UFO-Norge - en landsomfattende organisasjon

Organisasjonsnummer 978 617 328

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av organisasjonen UFO-Norge, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til abonnentene og offentligheten.

Redaksjon:

Ansvarlig redaktør

Mentz D. Kaarbø
Strandgaten 221
5004 Bergen
Tlf. 55 23 17 59
E-post: mentz.karbo@ufo.no

Redaktør Internett

Stein Carlsen
Gimleveien 51
1358 Jar
Tlf. 67 58 07 25
E-post: scar@ufo.no

Medredaktør

Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf. 22 65 12 02
E-post: ojb@ufo.no

Illustrasjoner

Rune Enger
Rosenkrantzgaten 112
3023 Drammen
Tlf. 416 95 306

Innlevering av stoff: Se redaksjon

Abonnement

Tidsskriftet UFO utkommer 4 ganger i året.
Abonnementet for 2003 koster kr. 200,-
Medlemsskap inkl. abo. for 2003, kr. 350,-
Beløpet betales enklest over bank/postgiro.
Gironummer: 2470 17 28862

Trykk

Unique Trykk &
Design
Bromsv. 5
3183 Horten

Abonnementsadresse

UFO-Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo

Layout/ombrekking

Harald Warholm
Tlf. 990 17 916
E-post: harald.warholm@monet.no

Copyright UFO-Norge 2005

Innholdet i UFO kan gjengis med inntil 50 ord fra hver artikkel uten spesiell avtale, forutsatt at full kildeangivelse er gitt. Ytterligere gjengivelse av stoff, kun etter skriftlig avtale med UFO-Norge. Artiklene i bladet fremstår som bidrag til, kjennskap om og forståelse av UFO-fenomenet og forskningen av dette, uten at organisasjonen UFO-Norge eller bladets redaksjon er ansvarlige for eller nødvendigvis deler de fremsatte meninger.

Vi oppfordrer våre abonnenter til snarest mulig å sende melding om adresseforandring til vår abonnementsadresse ved endring av bopel.

Organisasjonsoversikt for UFO-Norge

Daglig ledelse

Ole Jonny Brønne
Stein Carlsen
Ole Morten Vestby

Kasserer:

Informasjons-, kontakts-, og abonnementsadresse

UFO-Norge
v/Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo
Tlf. 22 65 12 02
E-post: ojb@ufo.no

UFO-Norges Internettsider

<http://www.ufo.no>

Avdelinger og ledere:

Rapportsentral og avd. UFO-Norge Midt

Arnulf Løken
Engveien 6C
7600 Levanger
Tlf. 74 08 28 02
Mobil: 906 86 568
E-post: arnulf@ufo.no

UFO-Norge Nord

Leif Normann Solhaug
Indre-Sand
8387 Fredvang
Tlf. 76 09 40 02
Fax: 76 09 44 27
Mobil: 916 76 044
E-post: leif.solhaug@ufo.no

UFO-Norge Øst

Stein Carlsen
Gimleveien 51
1358 Jar
Tlf. 67 58 07 25
E-post: scar@ufo.no

UFO-Norge Vest

Ottar Sæbjørnsen
Øverlandsvn. 29
6416 Molde
Tlf. 71 25 21 13 / 926 01 149
E-post: ottar@ufo.no

UFO-Norge Sør

Anders Jan Funnemark
3825 Lunde
Tlf. 35 94 75 78
E-post: anders@ufo.no

Prosjekt Hessdalen

v/Erling Strand
Bukkholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Tlf. 69 16 96 00
Mob. 414 25 411
Fax. 69 16 80 18
E-post: erling.p.strand@hiof.no

Oversikt over lokalgrupper tilsluttet UFO-Norge

UFO Sarpsborg v/Ole M. Vestbye

Postboks 90
1745 Skjeberg
Tlf. 970 76 610
E-post: afgm@ufo.no

Astronomi

Jan Qvam
Fløyveien 47
3080 Holmestrand
E-post: jq@ufo.no

UFO-Hamar

2322 Hamar
Tlf. 62 59 61 83
E-post: hamar@ufo.no

UFO-Sandefjord

Østerøyveien 401
3237 Sandefjord
Tlf. 33 45 07 26
E-post: sandefjord@ufo.no

UFO-Rogaland

v/Robert Moklev
Inger Hagerupsgt. 12
4020 Stavanger
Mob. 907 49 809
E-post: ufor@usa.net
Hjemmeside:
www.qsl.net/la3eq/ufo-rogaland

Fra redaksjonen

Her er vi igjen – omsider. Det er dessverre en stund siden sist, en gang i september i fjor var det visst. I mellomtiden har vi funnet det nødvendig å krype til korset, nemlig å kutte ut en årgang (2004) for å komme "i register". Dette er noe vi har tenkt på med jevne mellomrom de senere årene, men med flere nødsrik har greid å unngå. Denne gangen kom vi imidlertid ikke unna og starter med dette på en fersk årgang, med nummer 1 2005.

Vi har sagt det før, gjennom et par tiår, at vi beklager forsinkelsene og vil prøve å forbedre oss. Dette har imidlertid ikke hjulpet noe særlig og forsinkelsene har vært legio. Man har unnskyldt seg med at dette er frivillig arbeid, at det er en aktivitet som kommer i tillegg til alt mulig annet, så som jobb, familieliv etc. Sant nok, men samtidig er det slik at mange andre frivillige organisasjoner har greid å få ut sine respektive tidsskrift tilsynelatende uten problemer. For å kompensere for manglende utgivelser, har vi gitt ut dobbeltnumre stadig oftere, spesielt de senere årene. Takket være dobbeltnumrene har vi stort sett greid å opprettholde det lovede antall sidetall pr. årgang inntil det siste. Men til slutt måtte vi altså kaste inn håndkleidet og hoppe over en årgang.

Med utgangspunkt i at årets første nummer nå kommer ut i skikkelig tid (april) skal vi få ut de tre resterende innen utgangen av 2005. I tillegg vil vi prøve å få en generell "facelift" på tidsskriftet gjennom året – leserne vil forhåpentligvis merke dette etter hvert. Det viktigste er likevel at tidsskriftet kommer ut på rute slik at abonnentene vet hva de får. Forutsigbarhet er et honnørord i dagens samfunn.

Vi takker de leserne som fremdeles er med oss – etter mange år med forsinkelser – og håper at vi ikke vil skuffe dem denne gangen. Forøvrig, i forbindelse med vår nye giv, vil dette nummer bli sendt ut til forhenværende abonnenter (fra de siste 3-4 år) i håp om at tidsskriftet vil initiere fornyet interesse.

Ellers må det må innrømmes at antall abonnenter på tidsskriftet (som også inkluderer medlemmer i organisasjonen) har stupt de senere årene. Fra nær 1000 på midten av 90-tallet er status i skrivende stund kun 245. Dette er selvsagt dramatisk for UFO-NORGE, men ikke enestående. UFO-organisasjoner ute i verden har opplevd fallende antall abonnenter og medlemmer det siste tiåret, noe som har vært omtalt flere ganger tidligere i denne spalte. I de fleste tilfeller har det ikke vært snakk om manglende utgivelser, men rett og slett manglende interesse for fenomenet blant publikum. Dette blant annet takket være snart 15 år med X-files, overeksponering av paranormale fenomener (deriblant UFO-fenomenet) i kommersielle TV og radiokanaler, i tillegg til media generelt. Mange er blitt drittleie av mediekjøret, noe som altså gir seg utslag i taurige tider for UFO-organisasjonene.

I dette nummer har vi en stor artikkel om den berømmelige UFO-observasjonen gjort fra et overvåkningsfly over Mexico i fjor. Nå, ett år senere, er det ikke kommet vesentlig ny informasjon om observasjonen, noe som tyder på at denne spektakulære hendelsen vil gå inn i UFO-historien uten noen egentlig oppklaring, dessverre. Ellers bringer vi stoff vedrørende norske UFO-rapporter som er kommet i arkivene til CIA. Tydeligvis ingen dramatik i dette, men det er likevel litt spesielt at spionorganisasjonen har fulgt relativt godt med i hva som har foregått på himmelen over (blant annet) Norge. For romfartsinteresserte presenteres en lengre artikkel om Cassinisondens ferd til Saturn, samt landingsfartøyet Huygens' landing på Titan. I Rapportnytt presenteres flere spektakulære saker, blant annet en fra 1957, for snart 50 år siden. En hendelse som medførte at observatøren malte et bilde av situasjonen som kom inn på Høstutstillingen i Oslo for et par år siden.

Mentz Kaarbo

Innhold

4 Rapportnytt

12 Betty Hill er død

En av UFO-historiens mest kjente personligheter, Betty Hill, er gått bort. Hun døde av lungekreft 17. oktober 2004 i sitt hjem i Portsmouth, New Hampshire, USA i en alder av 85 år.

13 John Mack er død

En av ufologiens mest markante og kontroversielle personligheter, John E. Mack, er gått bort i en alder av 74 år.

14 Besøket

Knut Wessel Halvorsen ble antatt på Høstutstillingen 2003 med maleriet «Besøket». Bildet er inspirert av en virkelig UFO-observasjon han hadde på Fosen-halvøya i Nord-Trøndelag i 1957.

16 Bob Shell i rettssak

Bob Shell, en tidligere medarbeider på Bob Kiviats TV-show «Alien Autopsy» på Fox-kanalen er blitt siktet for drapet på sin studioleder og modell.

17 Astronytt

Gammelt og nytt fra det ytre rom.

18 Huygens har landet

I skrivende stund er det nettopp klart at romsonden Huygens har foretatt en vellykket landing på Saturns måne, Titan.

20 Hva var lysene under havoverflaten?

Lysende sirkler i havoverflaten, som om noen der nede lyste oppover med gigantiske lommelykter, sier eventyrer Terje Dahl om sin mystiske opplevelse i Panama-bukta.

22 Mystiske signaler oppdaget

Astronomer brukte i 2003 det store radioteleskopet i Arecibo til å lytte mot rundt 200 områder på himmelen. Teleskopet har oppdaget uforklarlige signaler fra hver av disse områdene.

23 Norske UFO-rapporter i CIA-arkiver

CIA har etter diverse FOIA-rettsaker fra gruppene Ground Saucer Watch og Citizens Against UFO Secrecy frigitt 305 tidligere hemmeligholdte UFO-relaterte dokumenter.

24 Astronomer oppdager ny klasse ekstrasolære planeter

Resultater etter forskning sponset av NASA har ført menneskeheten et lite skritt nærmere svaret på det gamle spørsmålet: «Er vi alene?»

25 Bokanmeldelser

27 Presseklipp

Forsidefoto: Ørmetåken © T.A.Rector (NRAO/AUI/NSF and NOAO/AURA/NSF) and B.A.Wolpa (NOAO/AURA/NSF)

RAPPORTNYTT

Ved Arnulf Løken

Siden det nå er en god stund siden forrige nummer kom ut, har det "hopet seg opp" med rapporter ved Rapportsentralen. En del av dette er gamle observasjoner som er registrert i det siste, men også ferske tildragelser fra de senere år. Det ser ut som om observasjonstørken de siste par årene til en viss grad er over, noe som også kunne spores i fjor.

Botnegård i Bjugn, Nord-Trøndelag

Dato: 5. november 1957

Tidspunkt: Mellom kl. 06.00 og 07.00

Varighet: Noen minutter

Farge: Mørk

Lyd: Ingen/svak susing

Type: NL/DD

Den 5. november 1957, mellom 06.00 og 07.00 var Knut Halvorsen og drosjesjåfør Aksel Bekkavik var på veg nordover fra Orland til Lysøysund.

Kort tid etter at de hadde passert Botnegård i Bjugn fikk Halvorsen øye på en sort kule som fløy over en ås til høyre for vegen. Det var ennå mørkt, men likevel kunne han se den mørke kulen mot den klare og litt lysere himmelen. Etter en kort stund forandret kulen retning, og kom rett ned mot bilen. Sjåføren ble også oppmerksom på fenomenet, stanset i vegkanten og slukket lysene. Rett over vegbanen, på ca. 30 meters avstand startet en vanvittig oppvisning. Den sorte kulen snurret fort rundt sin egen akse i flere retninger, før hit og dit og blafret i mange farger. Størrelsen var vanskelig å anslå, men den virket betydelig større enn bilen.

Da denne oppvisningen hadde pågått en stund kom kulen glidende mot vitnene, og ble stående rett over sjåføren og passasjerene som nå hadde gått ut av bilen. Et mørkt "teppe" eller "masse" bredde seg ut i luften

over området der vitnene stod. Det virket som om "massen" hadde samme struktur som kulen.

Begge vitnene mente å huske at de følte en form for kommunikasjon med "noe", uten å kunne forklare dette nærmere. Begge følte seg også overvåket eller iaktatt.

Halvorsen kan ikke huske noen vesentlig lyd fra fenomenet. Mulig kunne det ha vært en svak susing, men det er han usikker på.

Etter noen minutter fløy kula videre nordvestover i en stigende kurve. Hastigheten økte etter hvert som den forsvant ut av syne.

Både Knut Halvorsen og sjåfør Aksel Bekkavik syntes dette var en skremmende opplevelse, men de kom seg etter hvert trygt hjem.

(Se egen artikkel om saken annet sted i dette nummer.)

Gården Eie i Drangedal, nær Porsgrunn

Dato: Juli 1958 eller 1959

Tidspunkt: Mellom kl. 14.00 og 15.00

Varighet: Ca. 3 minutter

Farge: Hvitt lys

Lyd: Summende

Type: DD

Hendelsen skjedde i juli i 1958 eller 1959 på gården Eie i Drangedal, sørvest for Porsgrunn i Telemark.

Alle de tilstedeværende hadde pause i

gårdsarbeidet, så klokken må ha vært noe mellom 14.00 og 15.00.

Observatørene hørte først lyden, deretter fikk de se et kraftig lys som kom inn fra sør. Det hadde samme høyde og lyd som et av småflyene som titt og ofte passerte i området. Etter hvert dalte lyset ned mot gården. Det viste seg imidlertid ikke å være noe småfly, men en hvit, kraftig og konstant lysende kule. Størrelsen kunne ha vært mellom to og tre meter i diameter.

Lyset dalte ned mot observatørene og svevde i sakte fart like over bakken. Flere på gården ble varslet, og fem-seks personer kunne betrakte den lysende kulen som hadde en kraftig summende lyd.

Omtrent midt på jorden rett foran nabo-huset stanset fenomenet. Avstanden fra kulen til observatørene var ca. 25 meter.

Lysfenomenet hadde klar avgrenset form. Nedenfor midten inne i det runde lyset mente vårt vitne å kunne se en svak detalj. Hun skimtet vertikale ribber langs en avgrenset kant. Hva dette var for noe, vet hun ikke.

Etter noen sekunder beveget lyskulen seg nedover mot vannet, og forsvant nordvestover bak en skogbevakst ås. De yngste sprang ned til vannet for å se hvor fenomenet tok veien, men ingen kunne se hvor det ble av. Dette var noe merkelig, for med den relativt lave farten lyskulen hadde ville de ha sett den fra der de stod i vannkanten. Enten må lyskulen ha akselerert noe voldsomt, dykket ned i vannet eller forsvunnet i løse luften. Uansett var den borte.

Hele observasjonen varte mellom to og tre minutter.

Været denne dagen var lettskyet, tørt og vindstille; temperaturen omtrent 20 grader.

Fortsettelse på side 6

Oversikt over de viktigste observasjonene som er registrert i perioden 15. februar 2004 til 15. januar 2005.

Observasjonsdato	Begynnelses-tidspunkt	Varighet	Observasjons-sted	Ant. obser-vatører	Beskrivelse	Evt. identi-fikasjon
05.11.57	Ca. 06.00	Noen min	Botnegård i N-T	2	Sort kule på nært hold	
Juli 1958 el. 1959	Mellom 14.00 og 15.00	Ca. 3 min	Gården Eie i Drangedal, T	5-6	Lysende kule	
Juli el. august 1960	Mellom 10.00 og 11.00	1-2 min	Fimreite i S-F	1 (2)	Stor rakettlignende gjenstand	
August 1996	24.00 NST (?)	1-3 t (?)	Vefsna v Mosjøen, N	2	Fenomen opp fra elv; merkelige oppl.	
15. 11.96	21.45 NNT	?	Hessdalen i S-T	2	Farkost m. landing og spor, CE II	

UFO-NORGE

RAPPORTSENTRALEN

Observasjonskategorier:

NL – Nocturnal Lights – fenomener observert om natten, ofte som lyspunkt eller med begrenset vinkeldiameter (relativ utstrekning mindre enn fullmånen)

DD – Daylight Disc – fenomener observert i dagslys, ofte med klart avgrenset form

CE-1 – Nærkontakt av 1. grad – fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold

CE-2 – Nærkontakt av 2. grad – fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold og som etterlater seg fysiske spor

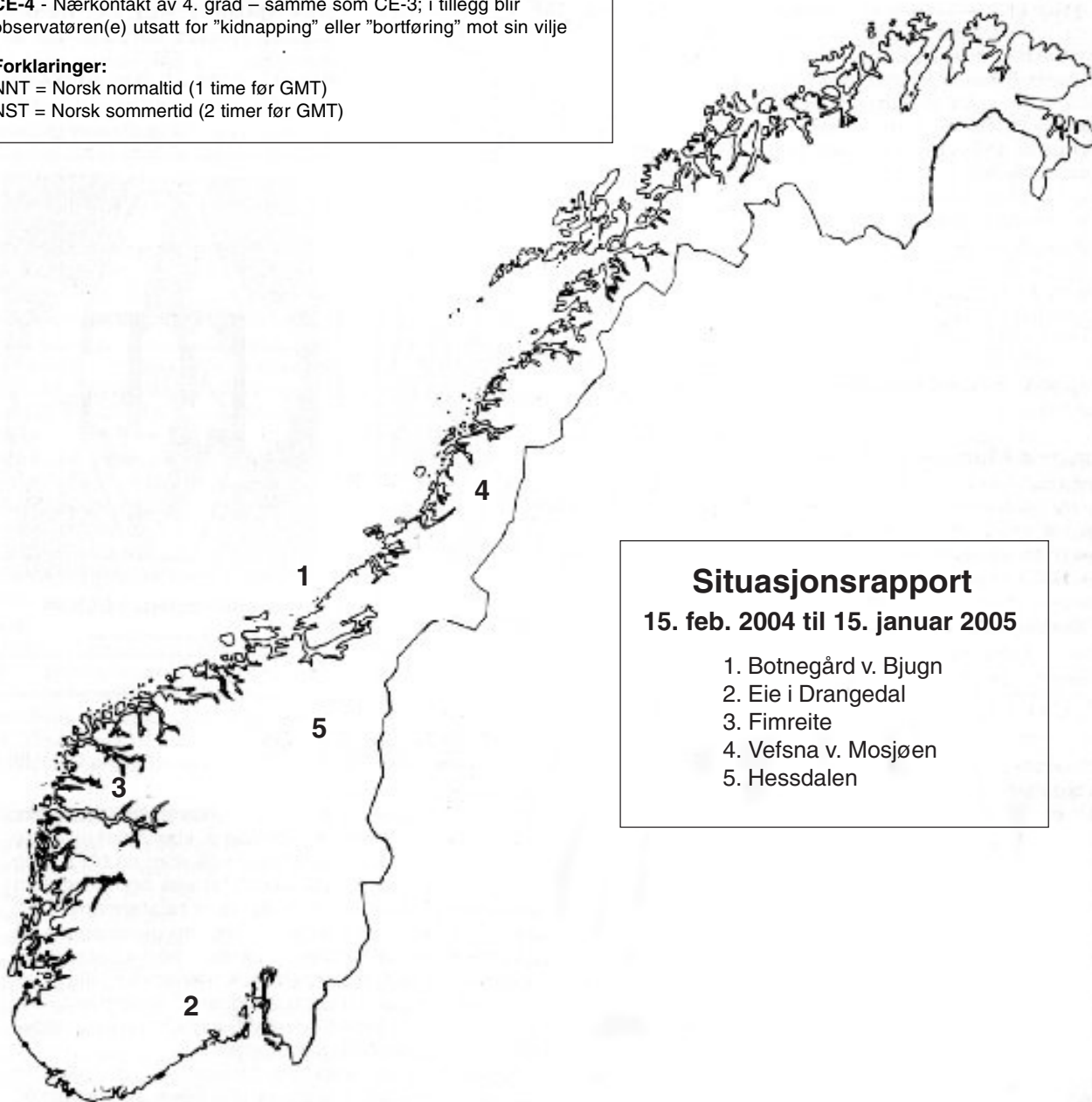
CE-3 – Nærkontakt av 3. grad – fenomen observert på bakken på mindre enn 150 meters hold, med levende vesener ("humanoider") i forbindelse med dette.

CE-4 – Nærkontakt av 4. grad – samme som CE-3; i tillegg blir observatøren(e) utsatt for "kidnapping" eller "bortføring" mot sin vilje

Forklaringer:

NNT = Norsk normaltid (1 time før GMT)

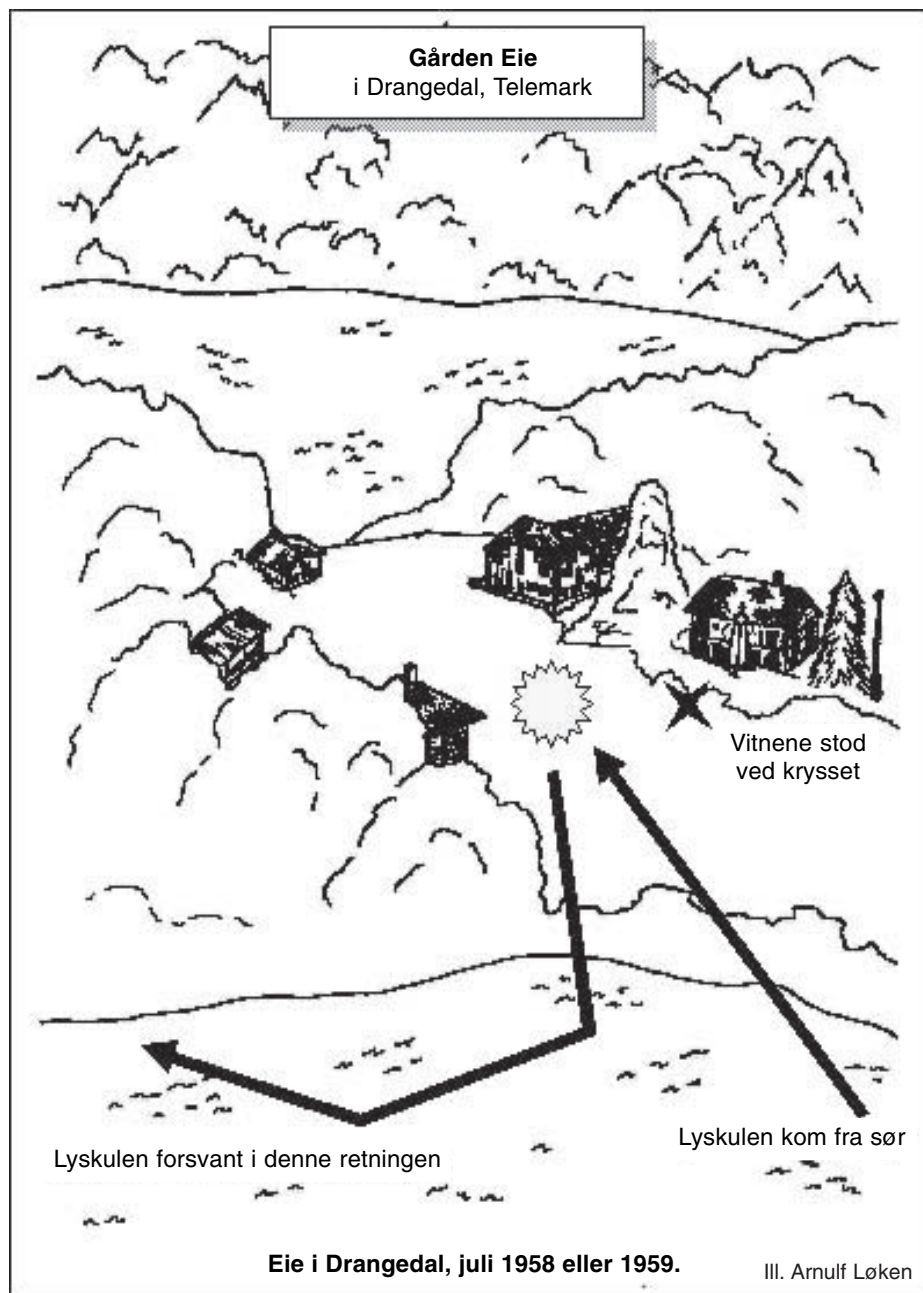
NST = Norsk sommertid (2 timer før GMT)

Situasjonsrapport

15. feb. 2004 til 15. januar 2005

1. Botnegård v. Bjugn
2. Eie i Drangedal
3. Fimreite
4. Vefsna v. Mosjøen
5. Hessdalen

Vefsna ved Mosjøen

Dato: August 1996

Tidspunkt: 24.00 NST - usikkert

Varighet: 1-3 timer - usikkert

Farge: Usikker

Lyd: Ingen

Type: DD

Rapportsentralen har fått en observasjon fra to kamerater som var på fisketur i elva Vefsna ved Mosjøen i Nordland fylke i august i 1996. Observasjonen er så gammel at UFO-NORGE ikke greier å etterforske denne saken videre.

Vi overlater derfor til den ene av kameratene å fortelle hva som skjedde

"Jeg og min fiskekamerat Tommy dro ut for å fiske ørret i Vefsna. Vi ankom fiskestedet som vi pleide å bruke ca. kl 23.15. Vi satte straks i gang med å lete etter meitemark, og fleipet om storfisken som vi

skulle ha tak på. Det begynte å regne og jeg tok av meg armbandsuret og la det i sekken min. Vi stilte oss opp med fiskestengene og hadde kun kaffe i koppen.

Plutselig begynte masse underlige ting å skje. Vi kastet med fiskestengene våre flere ganger med samme resultat hver gang. Vi mistet krokene uten å sette oss fast (elven er veldig dyp på dette stedet). Det hele toppet seg da jeg bestemte meg for å stille meg på siden av Tommy for å se hva som foregikk, og hva han også tullet med. Tommy begynte å bli helt hvit i ansiktet, og tydelig nervøs.

- Det er noe "rapple tull" som skjer her, sa han.

Han ville gjøre to siste kast med en åpen Ambassadør fiskesnelle.

Kast 1:

Vi så begge sluken i enden av lina gå over midten av elva (ca. 80 meter!). I tillegg hylte snella da linen gikk ut. Tommy begynner å

veive inn, men etter bare to meter med innsveiving kom sluken opp. Den hadde så vidt vært ute i vannet (?)

Kast 2:

Akkurat som kast 1. Sluken for ut ca. 80 meter. Vi holdt øye med agnet hele vegen ut, men da han sveivet inn, viste det seg at sluken lå bare to meter ut i vannet. Vi opplevde det på en måte som at "noe" kom inn og leverte sluken til oss! Vi kunne se "noe" som kom mot oss i vannet, og det var garantert ikke noe fisk! Det var som om dette "noe" nektet oss å fiske.

Mens vi stod der ved siden av hverandre på elvebredden begynte hele situasjonen å bli veldig skrudd og ekkel. Vi følte det som om vi stod i et vannvittig magnetfelt som fikk alt til å vibrere.

Plutselig merket vi at vi hadde forflyttet oss til et helt annet sted ved elva enn for et øyeblikk siden. Vi hadde forflyttet oss uten å merke det. Jeg stod lengre inne på elvebredden, mens Tommy stod med ryggen til elva. Han var helt hvit, og vannvittig rar i fjeset. Ingen av oss skjønnte hvordan vi hadde greid dette uten å merke det, eller bevege oss.

På dette tidspunktet ble vi begge veldig nervøse. Ingen av oss kan forklare hva som skjedde. Vi følte en stor redsel, og alt var veldig ekkelt.

Da skjedde det noe merkelig. En gjenstand skjøt opp av elva i en voldsom fart, 90 grader rett opp, så vannspruten stod etter den.

Alt gikk så fort at ingen av oss husker formen på gjenstanden, bare at den kunne ha vært på størrelsen med en bil. Vi opplevde det som en masse tid hadde gått. Det hadde sluttet å regne helt plutselig, og vi bare sto der mållose!

Etter dette utvekslet vi ikke et ord sammen, vi måtte bare komme oss bort.

Dagen etter ringte jeg til Tommy og ville at vi skulle snakke sammen.

Tommy foreslo at vi skulle møtes der elven møter fjorden (Vefsnfjorden), på en sandbank vi hadde brukt å tenne bål tidligere. Vi ble enig om å møtes kl 23.30.

Vi fikk ikke pratet om hendelsen fordi Tommy hadde tatt med seg venninnen si. Vi visste at det vi hadde opplevd natten i forveien var for sprøtt til å kunne deles med andre.

Tommy hadde tatt med seg litt fiskeutstyr og jeg hadde sekken min med meg.

Etter å ha kost oss lenge, sier venninnen til Tommy at klokken er 04.00, og hun vil hjem (hun var redd for ikke å komme seg på jobb dagen etter). Tommy blir irritert og ber henne om å rette klokka si, han sier at

Fortsettelse på side 10

UFO over Sognefjorden

Fimreite i Sogn og Fjordane

Dato: Juli eller august 1960

Tidspunkt: Mellom kl. 10.00 og 11.00

Varighet: 1-2 minutter

Farge: Metallisk grå

Lyd: Summende

Type: DD/rakettformet

Vi lar observatøren, som vil være anonym, selv fortelle:

"UFO! Ordet var den gangen for meg ukjent, vi snakket om flygende tallerkener, og om at det kanskje var liv på andre planeter, og jeg husker at vi om vinteren oppdaget russernes "Sputnik" som en lysende stjerne i bane over Bergen vor jeg bodde den gangen.

Det jeg skal berette om er fra tiden like før de første bemannede jordiske romferdene i vår tid, nærmere bestemt til juli/august 1960 hvor jeg observerte et fartøy som beveget seg i atmosfæren ulik enhver form for kjent måte å bevege seg på. Det hendte på lyse dagen og bar ikke noe preg av mystikk eller noe jeg "trodde" jeg så. Jeg hadde allerede den gangen gode kunnskaper om fly og flyging, og kunne identifisere de fleste flytyper som trafikkerte luftrommet over Vestlandet.

Det tok lang tid før jeg fortalte denne historien offentlig, ikke fordi jeg var redd for å bli ledd av eller sett på som en raring, men av den grunn at det etter mitt skjønn ikke hadde noen hensikt. Jeg har fortalt dette til mine nærmeste, og det er i min nåværende nærmeste familie akseptert at vi ikke er alene. Like etter opplevelsen prøvde jeg å fortelle det jeg hadde sett og ble møtt av at: "det var sikkert bare en..." osv., eller "det er jo så mange nye fly" osv., og "du kan jo skjønn det at slikt

ikke går an". Et forsøk på forklaring, eller nærmere en bortforklaring til en 10-åring som ikke ble trodd.

Jeg bestemte meg for å holde det for meg selv og styrke hukommelsen istedenfor å få påvirkninger med alle mulige forklaringer. Nå, mer 40 år senere, betyr det ikke noe for meg lenger om hva folk tror eller synes eller om noen tror på det jeg forteller, av den enkle grunn at dette er mitt, og ingen kan rokke ved min opplevelse. Jeg føler også en kraftig tiltrekning til opplevelsen på samme måte som jeg opplevde det i 1960. Da romskipet ble borte i horisonten følte jeg et savn på lik linje med at en person som sto meg nær reiste bort.

Nå er jeg blitt 54 år og godt voksen, jeg har det meste av mitt voksne liv hatt ansvarsfulle stillinger som krever mental stabilitet, og har alltid hatt evnen til å holde hodet kaldt i farlige og stressede situasjoner. Jeg har evnen til å beholde roen og ta ledelsen når andre får panikk, noe som har hjulpet meg og mine medmennesker mange ganger, så jeg tør påstå at jeg er psykisk stabil og sterk.

Opplevelsen inntraff da jeg var 10 år og ferierte på Fimreite i Sogn og Fjordane. Mer nøyaktig var vi på vei hjem fra ferie, over fjorden fra Fimreite til Slinde, eller stoppestedet før, i en liten åpen båt for deretter å reise med buss til Voss og videre med tog hjem til Bergen. Her fikk jeg se noe som jeg aldri vil eller kan glemme, tidspunktet var på formiddagen mellom kl 10.00 og 11.00. Det var pent vær med sol i sydøst og tilnærmet skyfri himmel.

Jeg sitter i båten sammen med familien og vi er kommet omtrent midt i fjorden, den grenen av Sognefjorden som heter Sogndalsfjorden og hvor Sogndal ligger i bunnen av fjordarmen. Jeg ser opp mot himmelen i nord/nord øst og får øye

Fortsettelse på neste side

UFO over Sognefjorden -

på det jeg tror er en F104 Starfighter, jeg husker godt at jeg hadde en modell av jagerflyet F104 Starfighter, og når det svinget kunne dette flyet se ut som det ikke hadde vinger. Jeg ble fort klar over at dette ikke var en F104 Starfighter, den oppførte seg ikke som et fly, og de som har sett en F104 Starfighter vet at den gir lyd fra seg så det høres, mens det jeg så var lydløst.

Farkosten kommer lavere samtidig som den beveger seg nesten rett mot oss, den kommer nærmere og jeg ser at den er metallisk grå og matt fordi den ikke reflekterer Solen. Den er rund av fasong som et rør, og har en front som smalner inn, og fronten ligner på de romkapslene vi kjenner fra amerikanernes første bemannede ferder, men ikke så butt. Den beveger seg nedover og framover, men mest nedover i sørvestlig retning omtrent parallelt med fjordarmen, og med en tverraksevinkel på ca. 10-15 grader, slik at akterenden ligger lavere enn fronten. Den ser først ut til å falle ukontrollert, men etter hvert viser det seg at den har en kontrollert manøvrering. Fartøyet kommer lavere og lavere, og bakkdelen kommer nå betydelig lavere enn fronten, med en tverraksevinkel på ca. 45 grader. Det er nå helt tydelig at fartøyet har rørfasong og at den bakerst har en form som ser ut som en rakettdyse, den kommer stadig lavere og er enormt stor.

Min tanke den gangen husker jeg klart! En romrakett her i Sogn? Var det en av russernes romraketter som holdt på å styrte? For denne var ikke hvit eller lys som de amerikanske vi kjente fra bilder, så jeg tenkte at det måtte være en russisk rakett, for på den tiden var det sparsommelig med bilder fra russisk romfart. Etter som jeg kunne se, ville "raketten" styrte i sjøen like foran oss på styrbord side.

I de neste sekundene forsto jeg at dette ikke var en rakett, for den stoppet sin dalene ferd og sto stille nesten rett over oss, litt til styrbord eller vest for oss, og størrelsen overskred enhver jordisk "rakett". Jeg satt og så opp og var taus, det følgende tidsrommet er vanskelig å forklare, det som festet seg på netthinnen skal jeg senere forklare så godt hukommelsen tillater, men det som festet seg i sinnet er ikke så lett å gi uttrykk for.

Fargen er metallisk grå og alt er klart og tydelig, symmetriske konstruksjonsdetaljer i fremre del hvor hver del i den romkapsellignende fronten har rilleformede plater som danner en konisk front frampå kroppens rørform. Platene er smalere mot fronten og følger skrogets runde form med minkende diameter forover. Fronten er forholdsvis butt og klart mindre i diameter enn resten av farkosten, og danner en konisk spiss med vinkel som på en blyant.

Selve kroppen bak den "romkapsel lignende fronten" var sylindrisk, og forholdet mellom lengde og diameter var ca. 1:7, eller ikke så slank som det jeg kjente fra bæreraketter i romfarten. Jeg er sikker på at kroppen var rund fordi jeg så farkosten både forfra da den kom, og bakfra da den forsvant, og delvis bakfra/under før den stoppet og ble hengende stille. Fartøyet hadde ingen synlige finner, vinger eller styreanretninger som på fly og luftfartøyer vi kjenner, men bakerst var det som nevnt en konstruksjon som kunne ligne på en rakettdyse, og denne stakk ut av resten av fartøyet og dannet en forlengelse av den rørformede kroppen. Denne delen var også rørformet, men var konisk i fasong. Det kom ikke noe synlig eller hørbart ut av denne bakre "dyselignende" delen, eller fra fartøyet i det hele tatt.

Farkosten, som jeg velger å kalle den, henger nå i ro i en høyde av 100 til 200 meter; før den stopper er den muligens lavere, den retter seg i forhold til sin egen tverrakse, og ligger nå mer vannrett over oss, og jeg anslår lengden til mellom 100 og 200 meter. Jeg sitter og ser opp og føler ikke noen form for frykt eller ønske om å fortelle det til de andre om bord i båten. Jeg har vanskelig for å forklare det som "utveksler" seg mellom meg og dem, for jeg vet at det er noen der. Det er ikke noe skremmende eller uhyggelig over det selv om jeg har en ubeskrivelig følelse av å bli iaktatt, eller sett på. Den fremre delen av fartøyet tiltrekker seg all min oppmerksomhet, der framme er det noen som ser på oss, og de er ikke farlige eller vil oss noe vondt.

I denne fasen gjorde de sine observasjoner, hva mer? Jeg har mange hypoteser om annet de utførte, men en ting er logisk og helt sikkert, og det er at hvis de ville oss noe vondt eller ville bli kvitt oss som vitner til deres nærvær hadde vi vært sporløst utslettet umiddelbart. Men hvorfor skal sivilisasjoner med så imponerende teknologi ha behov for å utsette eller være en truende inntrenger?

Hvordan kan en gutt på 10 år med et fremmed romfartøy hengende i løse luften like over seg ikke være redd? At mange som leser dette stiller det spørsmålet ser jeg helt naturlig på, svaret er ganske enkelt at det ikke var noe å være redd for.

Fartøyet begynner etter "en stund" å stige. Det begynner så å gli sakte forover i retning sydvest, min fetter oppdager fartøyet, det gjør også min mor, og nå skjer alt veldig fort, fartøyet er i ferd med å øke hastigheten og min fetter roper høyt:

- Se på den der raketten!

Fartøyet akselererer i samme sekund eksponentielt til en enorm hastighet og forsvinner vestover ut fjorden i en svak bue mot nord samtidig som den stiger, men ikke bratt, og blir bare en prikk i vestlig retning over fjelltoppene på fjordens nordside, og blir borte. Hele forløpet skjer lydløst og uten verken røyk, lys, flamme eller kondens etter seg.

Ingen for oss kjent farkost kan akselerer så fort, eller på annen måte manøvrere som dette romskipet gjorde. Min mor som bare fikk med seg at farkosten forsvant utrykte:

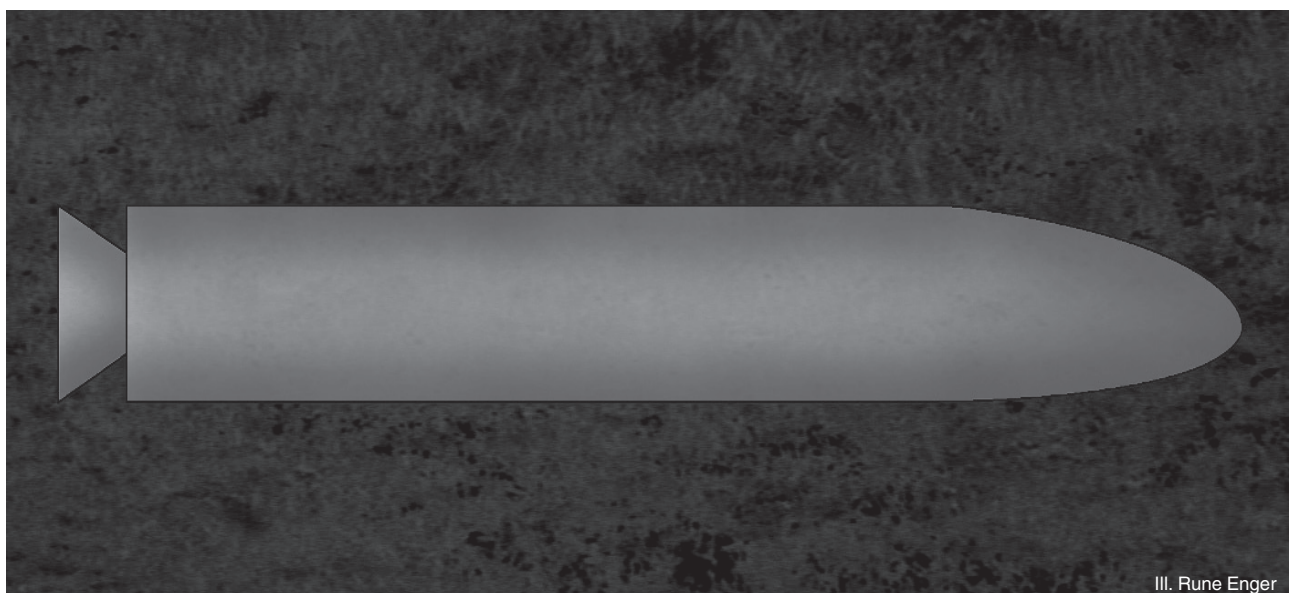
- Hva var det?

Min fetter som den gangen var ca. 5 år og som jeg tror kun fikk med seg avgangen utrykte:

- Fy faen for en fart, og får kraftig korreks av sin mor for ordbruken i utbruddet.

Jeg ble straks grepet av et dypt savn og var lei for at jeg ikke fikk se mer. Jeg husker jeg tenkte den gangen at hadde de andre bare ikke sett opp kunne jeg kanskje fått bedre kontakt med "dem". Og var det oppstyret med peking i været og min fetters utbrudd som fikk dem til å stikke? Hadde min fetter bare ikke ropt, ja det var tankene jeg hadde den gangen for 40 år siden, men om det her er en sammenheng, ja hvem vet?

Det ble en del oppstyr i båten og min fetter gjentok at det var en svær rakett. Jeg var stille og hørte ikke så mye etter hva de snakket om, jeg så mot vest og satt inne med en merkelig følelse av å være igjen, og at noen hadde reist fra meg. Observasjonens varighet er litt usikker, jeg forsøker å gå 40 år tilbake i tid for å huske hvor lenge dette varte, lengst var tiden da farkosten sto i ro over oss, kanskje et eller to minutter, jeg vet ikke, for da strømmet inntrykkene inn og tiden sto på en måte i ro, jeg kan ikke forklare det på annen måte.

Observasjonen kan deles i tre faser:

Ankomst fra nord/nordøst. Tilsynelatende fallende, mens den beveger seg mot syd-sydvest. Kommer inn for "landing" og henger over fjorden.

Stopp og oppretting av fartøyet. Fartøyet henger i ro, tidsspektet er usikkert. Min personlige opplevelse går fra "hva er det-stadiet" til beundring. Tiden på denne fasen av observasjonen, da farkosten hang i ro over oss, er for meg vanskelig å fastsette.

Avgang, først stigning med litt akterlig vinkel på farkosten, så sakte glidning forover, så plutselig eksponentiell akselerasjon og lydløs forsvinning, først litt sørvest, og så vest, vest-nordvest.

Jeg har ofte tenkt på det i ettertid at intet levende menneske, eller menneskelignende rase kunne overleve en slik akselerasjon uten at den ble utført som tyngdens akselerasjon, hvor hver enkel celle i kroppen øker hastigheten, og ikke blir påført en kraft utenfra som i mekaniske påførte akselerasjoner vi kjenner fra våre farkoster på land, i luften og i rommet.

Så hvorfor forteller jeg dette? Og er det egentlig et mysterium? Eller er det bare et faktum at det finnes andre sivilisasjoner enn oss? Jeg er ikke i tvil om at det finnes liv andre steder enn på Jorden, og at andre sivilisasjoner har andre tankemønstre enn det vi mennesker har. Det er skrevet en del om UFOer og besøk av fremmede, og mye av dette er muligens oppspinn og bløff, og mye er tillagt en menneskelig tenkemåte hvor maktbruk og forskjellige våpen er i bruk. Mye av det som sies og fram-stilles om såkalte aliens tillegges en menneskelig tenkemåte. Filmer om stjernekrig og lignende handler til dels om en maktkamp mellom rivaliserende grupperinger, hvor makten i seg selv er drivkraften. Dette er kommersiell underholdningsproduksjon.

Jeg spør meg selv og om hvorfor vi er så ivrige etter å bevise for andre en opplevelse vi selv har hatt? Hvorfor må andre bli overbevist om at jeg så det jeg så? Er det kun for å få den indre følelsen av selvtilfredshet? Grunnen til at jeg skriver dette er muligens, ja ganske sikkert, at jeg søker andre mennesker med lignende erfaringer og med samme oppfatning om at vi ikke er alene. Personer som kan delta i en seriøs diskusjon der vi ikke setter menneskelige begrensinger, men som har et åpent sinn uten dermed å la fantasien løpe fra en. Jeg vil ikke fokusere

på å komme fram til et resultat, eller en forklaring, men legge vekt på utveksling av erfaringer og synspunkter som kan bidra til å avmystifisere fenomener som vi umiddelbart ikke kan forklare.

Jeg har den oppfatning at "besøk" er noe positivt, og at disse som besøker oss er positive og er kommet langt moralsk, teknisk, kvantefysisk og metafysisk til at de ikke bruker fysisk makt, eller makt i det hele tatt, men har en positiv påvirkning på sine omgivelser. Hvorfor de kommer har sikkert mange lurt på, og det er mange teorier og tanker om dette. Jeg skal ikke komme videre inn på hva jeg tror, for det har ikke noe med rapporteringen å gjøre, men jeg vil gjerne ta dette opp med likesinnede i ettertid. En del andre teorier om min observasjon har jeg også ønske om å ta opp til diskusjon.

Observasjonen hendte for over 40 år siden og hendelsen har aldri før vært skrevet ned, jeg har fortalt det til mine nærmeste og noen personer jeg vet tar slikt på alvor. Jeg er villig til å gjennomgå alle tenkelige tester og prøver for å underbygge sannferdigheten av denne observasjonen, eventuelt hypnose for å åpne for enda mer av hukommelsen. De som leser dette vil muligens reflektere over observatørens detaljerte hukommelse over 40 år tilbake i tid, til det kan jeg bare si at jeg har god hukommelse når det angår noe som opptar meg og har betydning; jeg kan ikke forklare det på annen måte enn en god egenskap.

Når jeg skriver ned beretningen er det enkelte ting jeg ikke er helt sikker på og som jeg kanskje kan få mer klarhet i ved ekstern hjelp. Det gjelder blant annet at da jeg oppdaget gjenstanden var jeg ikke sikker på om jeg så et lysglimt eller en solrefleks fra den. Jeg er sikker på at farkosten senere ikke ga noen form for refleks eller at det kom annet lys fra den.

Jeg viser også til gjenstandens "romkapselliknende front". John Glenn var den første virkelige amerikanske astronaut i rommet, og det skjedde 20. februar 1962. I ettertid ble hans romkapsel, eller en tilsvarende utstilt på Koengen i Bergen. Jeg var på utstillingen og ble forbauset over likheten med romkapselens fasong og utseende, med det jeg hadde sett tidligere ved Fimreite.

Jeg bekrefter herved at beretningen om ovennevnte observasjon av en UFO er etter min hukommelse sann." □

Vefsna ved Mosjøen, august 1996.

hans klokke er 02.26!

Jeg kom på at klokka mi fortsatt lå i sekken min siden kvelden før. Jeg tok den opp og fortalte at Tommy hadde helt rett, klokka var 02.26!

Vi fisket en 10-minutters tid til før vi dro hjem til Tommy.

Til vår store undring viste tekst-tv klokken at både min og Tommys klokke på minuttet var feil med nesten en og en halv time. Det viste seg at det var venninnen til Tommy sin klokke som var rett!

Vi kan jo bare undre, hva var det som hendte natten i forvegen?

Vi er fjellvante karer som går en del både på jakt og fiske sammen, men vi har aldri opplevd noe slik verken før eller siden.

Den kvelden vil vi aldri glemme!

Hessdalen

Dato: 15. august 1996
Tidspunkt: Mellom kl. 21.45
og 22.00 NNT

Varighet: -

Farge: -

Lyd: -

Type: CE II

Fredag 15. november 1996 mellom kl. 21.45 og 22.00 landet en merkelig farkost inne på gårdstunet til gården Løkken i Hessdalen. Farkosten var like stor som våningshuset på stedet, og hadde mange blinkende og pulserende blåhvite lys.

- Avstanden til farkosten var bare 300 meter, så på meg virket det hele skremmende, sier den ene observatoren til *UFO*.

Saken startet med at en mann og en kvinne bosatt på Kløfta nord for Oslo reiste til Hessdalen for om mulig å observere noen av de mye omtalte lysfenomenene der oppe. De hadde vært en tur innom Bjarne Lillevold i Hessdalen, og fått tips om det beste utkikkspunktet.

Herfra dro de tilbake til Hessdalskjølen og svingte inn på en skogsbilveg like før Røde Kors-hytten. Etter noen hundre meter langs vegen kom de til den store åpne plassen som har vært utkikkspunkt for mange UFO-observatorer i flere år. De snudde bilen og kvinnen gikk ut. Sjøføren satt igjen inne i bilen. I mørket kunne de begge etter hvert skimte et svakt lys lengre innover på vegen. De ble stående å se på det et kort øyeblikk, før kvinnen fikk øye på en skikkelse som kom mot dem i lysskjæret. Etter noen sekunder fikk hun helt panikk og satte seg inn i bilen, og de kjørte raskt tilbake til Røde Kors-hytten. Der ble de stående en stund, for begge merket at de hadde piping i ørene. Ingen av dem hadde noen forklaring på dette.

De bestemte seg for å kjøre videre innover i Hessdalen. De ville se "UFOen" i barnehagen. (den "flygende tallerken-modellen" som i sin tid var en gave fra *Adresseavisen*).

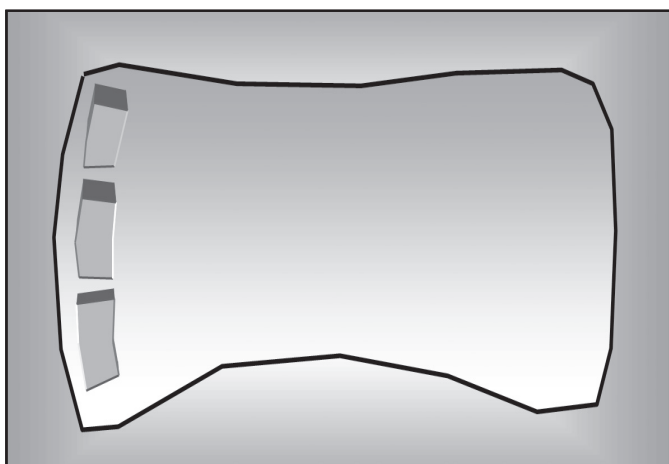
Etter å ha sett på "UFO-modellen" kjørte de sakte videre innover. Etter noen få meter fikk de se mange blinkende lys til høyre for seg på den andre siden av elven. Avstanden var omtrent 300 meter. Lyset befant seg inne på gårdstunet til Løkken gård på Finnsåvollen.

Klokken var blitt ca. 21.45. De fikk inntrykk av at dette var noe stort og høyt, som et hus med spiss topp. Kvinnen mente lysene blinket med et blåhvitt skjær, mens mannen mente det kunne ha vært flere farger. De kunne se fenomenet i noen sekunder, før lyset på toppen dimmet ned og sluknet. Det samme gjorde lysene på høyre side. Til slutt dimmet også lysene på venstre side ned og sluknet. Selv om alle lysene nå var slukket, kunne de fremdeles se et svakt lysskjær. Begge følte hele situasjonen svært skremmende, og sjåføren svingte derfor opp til en gård til venstre for vegen. Her bodde Petra og Ludvig Grønås. Våre vitner var svært oppskaket da de fortalte Ludvig Grønås hva de nettopp hadde vært vitner til. Gårdbrukeren var ikke særlig forundret over situasjonen. Han fortalte rolig om andre lignende historier fra Hessdalen.

- Slike ting er helt vanlig å se her oppe, avsluttet han.

Våre vitner ble stående på gårdstunet omtrent et kvarter for å se om lysene ble tent på nytt. Ingen ting skjedde.

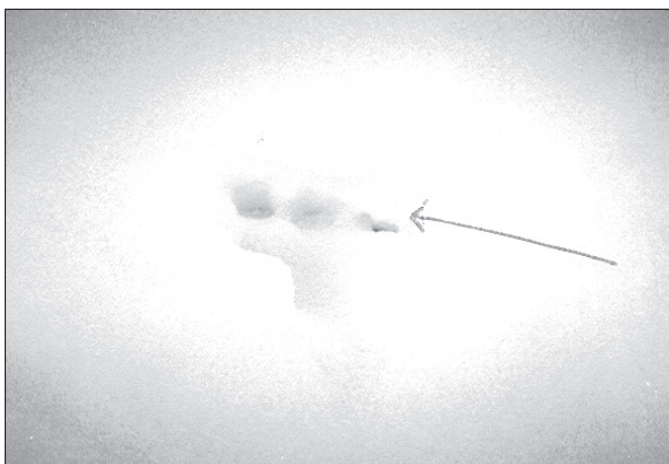
De kjørte ned på vegen igjen. Der stoppet de en stund i håp om å få se mer. Det

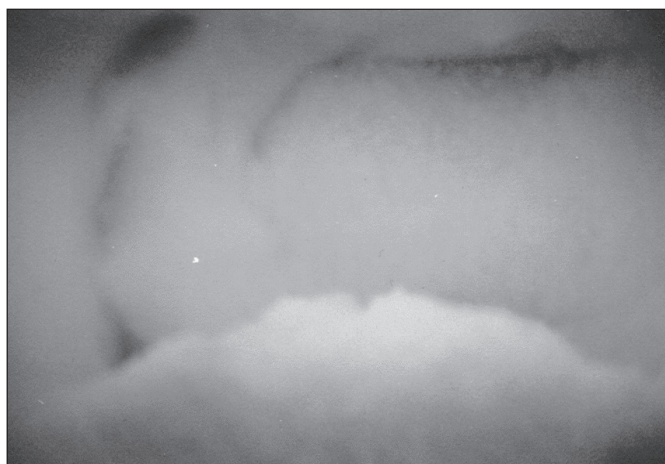
En skisse av sporene i snøene ved Løkken gård i Hessdalen, 15.08.96.

Oversiktsbilde som omgivelsene rundt avtrykkene.

Detaljebilde som viser "fotavtrykk" i sporene.

Detaljebilde som viser oval snøsmelting.

skjedde fortsatt ingen ting. Idet de skulle til å kjøre begynte gjenstanden inne på gårdstunet på Løkken å blinke på nytt. Denne gangen så det helt annerledes ut. Blinkingen startet fra venstre mot høyre. De så kun de nederste lysene. Lyset på toppen ble ikke tent.

Det hele ble så skremmende at sjåføren av bilen ville vekk fra stedet så fort som mulig. De kjørte med fra Hessdalen og returnerte til Røros der de hadde leid seg inn på hotell.

Begge vitnene stusset litt over at de brukte over en time på turen fra Hessdalen til Røros. Turen tar normalt ca. 40 minutter, men denne kvelden var det tett snøfall og det kan være årsaken til at de brukte så lang tid på veien.

Dagen etter returnerte de til Hessdalen i håp om å finne ut hva som hadde skjedd. I dagslys virket alt stille og fredelig i motsetning til kvelden før.

Oppe ved observasjonsstedet fant de en veg som gikk over til gården der farkosten hadde landet.

Inne på gårdstunet til Løkken gård så de først et stort ovalt avtrykk i snøen.

I midten av avtrykket, som var mellom 8

og 10 meter i diameter, hadde snøen delvis smeltet til isklumper. Stedet bar preg av at det hadde vært utsatt for varme. Fra avtrykket hadde det rent vann et lite stykke nedover tunet.

I utkanten av den ovale ringen fant de tre mindre avtrykk. To av avtrykkene var avsatt i nedre ende, mens det tredje var avsatt lengre oppe på gårdstunet.

Hvert av disse tre avtrykkene var igjen sammensatt av tre trekantede avtrykk. Trekantene i denne grupperingen av avtrykk hadde samme innbyrdes avstand, og var avsatt innenfor et område på 3x3 meter.

Farkosten som hadde landet der må ha vært stor, minst like stor som bolighuset på gården.

Etter nærmere undersøkelse av stedet rundt landingsplassen fant våre vitner flere dyrespor. I tillegg så de noen merkelige avtrykk i snøen som lignet fotavtrykk på størrelse med en stor sko. I fronten på avtrykket kunne de se tre fordypninger som etter tre tær eller pigger. Avstanden mellom hvert avtrykk var omtrent to meter. De to observatørene var helt sikre på at det ikke var noen kjente dyrespor. Den eneste forklaringen de hadde var at "noe" hadde

gått rundt i snøen.

Vitnene tok flere bilder av "landingsplassen". Bildene er noe uklare på grunn av lysforholdene i området. Dette gjør at konturene i snøen blir vanskelig å se. Nærbildene er dessverre ute av fokus noe som gjør det vanskelig å se fotavtrykkenes form.

Hva som egentlig skjedde i Hessdalen denne kvelden kan vi ikke svare sikkert på. Men hendelsen har gjort sterkt inntrykk på våre vitner.

Observasjonen føyer seg inn i rekken av andre merkelige hendelser i Hessdalen gjennom mange år. □

**ABONNER
PÅ
UFO!**

Betty Hill er død

En av UFO-historiens mest kjente personligheter, Betty Hill, er gått bort. Hun døde av lungekreft 17. oktober 2004 i sitt hjem i Portsmouth, New Hampshire, USA i en alder av 85 år.

Betty Hill ble sammen med sin mann, Barney berømte ved å hevde at de ble bortført av vesener i et UFO tidlig på 60-tallet. Deres beretning la grunnlaget for begrepet "nærkontakt av 4. grad". I tillegg ble historien utgangspunkt for en film og en bestselgende bok.

Betty og Barney ble ifølge dem selv (uvisende) bortført av utenomjordiske vesener i White Mountains i New Hampshire på hjemvei etter en tur til Canada i september 1961. Ved hjemkomsten viste Barneys klær og sko seg å være opprevne og skitne. Bilen hadde blanke flekker, klokkenes deres hadde stoppet, og de husket ingenting fra en to timers periode av turen.

Under hypnose tre år senere hos psykiateren Benjamin Simon, kom det frem at de var blitt kidnappet og undersøkt av romvesener. Paret fikk internasjonal oppmerksomhet etter å ha stått frem med historien, og reiste på kryss og tvers av USA for å holde foredrag og opptre i radio og TV. Historien deres inspirerte forfatteren John G. Fuller til å skrive boken *Interrupted Journey* i 1966 (her hjemme blant annet gjengitt i ukebladet "NÅ" året etter). Beretningen var også grunnlaget for en TV-film med skuespillerne James Earl Jones og Estelle Parsons ("The UFO Incident", 1975).

Betty Hill sluttet å holde foredrag da hun rundet 70, og klaget i de senere år over at søknen etter kunnskap om utenomjordiske livsformer hadde blitt for kommersiell. Altfor mange mennesker med sære ideer, fantasier og illusjoner fingerte rapporter om observasjoner og bortføringer, fortalte hun i et intervju med Associated Press i 1991.

«Dersom du skal tro på alle som hevder å ha blitt bortført, betyr det at mellom 3000 og 5000 mennesker blir bortført i USA hver eneste natt. Det hadde ikke vært plass til noe annet i luften.» Hun påpekte også medias rolle i UFO-hysteriet.

«Media presenterer UFOer som store farer, med mange sterke, blinkende lys. Men det er de ikke,» uttalte hun i et intervju med AP i 1997. «De er små, med diffuse lys, og de flyr ofte uten lys i det hele tatt». Betty Hill ble en smule kommersiell selv, ved å prøve å legge en demper på UFO-fantasien med sin bok utgitt i 1995: *A Common Sense Approach to UFOs*.

Før hun bestemte seg for å vie sitt liv til UFOer var hun sosialarbeider med spesialisering

på adopsjon og trening av fosterforeldre. Barney Hill døde i 1969.

Hun var aktivt medlem i menneskerettsorganisasjonen "National Association for the Advancement of Colored People" og var med på å grunnlegge «Rockingham County Community Action».

Betty Hill hadde en datter, en sønn og en niese. □

Barney og Betty Hill fra Portsmouth, New Hampshire, på et bilde fra september 1966. Betty Hill, som sammen med sin avdøde ektemann påstod å ha blitt bortført av utenomjordiske vesener i et UFO i New Hampshires White Mountains, den 19. september 1961.

Dette gamle avisutklippet viser at nærkontakter var aktuelle den gang også...

Gudbrandsdølen, lørdag 15. september 1956:

Uheldig irlender

Grep flygende tallerken, men den stakk av!

Loupe, Nord-Irland (NTB – Reuter). Thomas Hutchinson i Loupe meldte i går til politiet at han hadde fanget en flygende tallerken, men at gjenstanden hadde stukket av da han skulle bringe den til politistasjonen.

Hutchinson forteller at gjenstanden landet i nærheten av hans hjem. Den var eggformet, spiss i begge ender, om lag en meter høy og ca. en halv meter bred på det bredeste. Gjenstanden hadde en tallerkenformet underflate og var utstyrt med tre røde striper tvers over og to røde flekker i endene.

Hutchinson sier at han satt hjemme i stua sammen med sin hustru da den flygende tallerkenen kom dalende ned fra himmelen og landet i en myr om lag 200 meter borte. Ekteparet tok seg fram til gjenstanden, som da lå helt rolig. Da de skulle undersøke den nærmere, begynte gjenstanden plutselig å spinne om sin egen akse. Jeg hadde store vanskeligheter med å holde den nede, forklarte Hutchinson.

Han løftet gjenstanden opp for å bære den til politistasjonen, men da han satte den ned på bakken et øyeblikk, steg gjenstanden plutselig til værs og forsvant i løpet av noen sekunder.

Uheldig irlender

Grep flygende tallerken, men den stakk av!

LOUPE, NORD-IRLAND (NTB—Reuter) Thomas Hutchinson i Loupe meldte i går til politiet at han hadde fanget en flygende tallerken, men at gjenstanden hadde stukket av da han skulle bringe den til politistasjonen.

Hutchinson forteller at gjenstanden landet i nærheten av hans hjem. Den var eggformet, spiss i begge ender, om lag en meter høy og ca. en halv meter bred på det bredeste. Gjenstanden hadde en tallerkenformet underflate og var utstyrt med tre røde striper tvers over og to røde flekker i endene.

Hutchinson sier at han satt hjemme i stua sammen med sin hustru da den flygende tallerkenen kom dalende ned fra himmelen og landet i en myr om lag 200 meter borte. Ekteparet tok seg fram til gjenstanden, som da lå helt rolig. Da de skulle undersøke den nærmere, begynte gjenstanden plutselig å spinne om sin egen akse. Jeg hadde store vanskeligheter med å holde den nede, forklarte Hutchinson.

Han løftet gjenstanden opp for å bære den til politistasjonen, men da han satte den ned på bakken et øyeblikk, steg gjenstanden plutselig til værs og forsvant i løpet av noen sekunder.

John Mack er død

En av ufologiens mest markante og kontroversielle personligheter, John E. Mack, er gått bort i en alder av 74 år. Han ble utsatt for en bilulykke under et besøk i London, og døde den 27. september 2004.

Han var professor i psykiatri ved Harvard Medical School og ansett for å være en av de fremste forskerne på endringer i menneskets spirituelle vesen i forbindelse med påståtte nærkontaktsopplevelser.

John Edward Mack (M.D) ble født 4. oktober 1929 i New York. Han fikk sin legetittel ved Harvard i 1955, etter først å ha studert ved Oberlin, og deretter ved Boston Psychoanalytic Society and Institute. Han var også sertifisert psykoanalytiker for både voksne og barn.

Hovedfeltet hans har vært utforskningen av hvordan et menneskes oppfattelse av verden påvirker dets forhold til andre mennesker og resten av verden. Han benyttet den "verdensanskuelses-modellen" på individnivå i sin kliniske utforskning av drømmer, mareritt og selvmord blant unge, i tillegg til i sin biografi om den britiske offiseren T. E. Lawrence (Lawrence of Arabia), som han fikk den prestisjetunge Pulitzer-prisen for i 1977.

In 1983 grunnla han Center for Psychology and Social Change, som i 2004 ble til John E. Mack Institute. Han publiserte omkring 150 vitenskapelige artikler. Blant de 11 bøkene han skrev eller samarbeidet om er *Nightmares and Human Conflict* (1970) og (sammen med Holly Hickler) *Vivienne: The Life and Suicide of an Adolescent Girl* (1981).

Mack tok til orde for at den vestlige kultur burde foreta et skifte fra dets fullstendig materialistisk verdenssyn, som han følte var årsaken til den kalde krigen, globale økologiske problemer, rasisme og grensekonflikter. Isteden burde man fokusere på et transpersonlig verdensbilde som omfatter elementer fra Østens spirituelle og filosofiske tradisjoner.

Hans interesse for det spirituelle aspektet av menneskets opplevelser er blitt sammenliknet av New York Times med psyko-

logen William James (også på Harvard). Som James ble Mack en kontroversiell person på grunn av sin innsats for å bygge bro mellom spiritualitet og psykiatri.

Dette kontroversielle temaet ble grundig utforsket tidlig på 90-tallet, da Mack sluttførte sitt over 10 år lange studium av 200 menn og kvinner som påstod at de var utsatt for gjentatte nærkontakter med utenomjordiske vesener, og som mente at denne opplevelsen hadde endret deres livssyn. Spesielt interessant var endringer i retning av større spirituell bevissthet og miljøbevissthet. Hans teori var at opplevelsen i seg selv kan ha vært av spirituell art (ikke-fysisk) og likefullt «virkelig». Dette skiller ham fra andre etterforskere, deriblant Budd Hopkins, som ser på nærkontakter som en utelukkende fysisk opplevelse.

I 1994 nedsatte dekanen ved Harvard Medical School en komité som skulle gjennomgå Macks noe omstridte kliniske behandling av mennesker som hadde opplevd nærkontakt (noen av sakene ble omtalt i Macks bok *Abduction* fra 1994). Etter 14 måneder med spøringer og en etter hvert voksende mistro mot komitéens arbeid i universitetsmiljøet, ble det uttalt at dekanen hadde «gjeninnført Macks akademiske frihet til å studere det han ønsker og ytre sine meninger uten hindring». Det ble konkludert med at «Dr. Mack forblir et medlem med høy status ved Harvards medisinske fakultet.»

Macks utforskning åpnet etter hvert for den generelle vurdering av fordelene ved en utvidet virkelighetsoppfatning, som også er åpen for erfaringer som ikke nødvendigvis passer inn i den vestlige verdens materialis-

John E. Mack, 1929-2004.

tiske paradigme og likevel i stor grad påvirker menneskers liv. Hans andre (og siste) bok om nærkontakter, *Passport to the Cosmos: Human Transformation and Alien Encounters* (1999) var i stor grad en samling av hans erfaringer med mennesker som hadde opplevd nærkontakt; boken er også dedikert til disse. Den er samtidig en filosofisk avhandling av koblingen mellom spiritualitet og et moderne livssyn.

Macks liv og arbeid er dokumentert i filmen «Touched» fra 2003, regissert av den Emmy-nominerte Laurel Chiten. □

Kilde:

Whitley Strieber's Unknown Country,
<http://www.unknowncountry.com/news> Internett

Oversettelse/bearbeidelse:
Harald Søvik/Mentz Kaarbø

Besøket

Av Arnulf Løken

Knut Wessel Halvorsen (74) er en svært oppegående og sprek mann fra Buvi-ka, ca. 15 kilometer sørvest for Trondheim. Han ble antatt på Høstutstillingen 2003 med maleriet "Besøket", arrangert av Statens 116. Kunstutstilling i Oslo. Bildet er inspirert av en virkelig UFO-observasjon han hadde på Fosenhalvøya i Nord-Trøndelag i 1957. - Det var en skremmende opplevelse, sier Halvorsen, som mener han aldri vil glemme observasjonen.

Kolossal oppvisning

Klokka var mellom 06.00 og 07.00, den 5. november 1957, da Knut Halvorsen og drosjesjåfør Aksel Bekkavik var på veg nordover fra Ørland sykestue til Lysøy i Lysøysund. Halvorsens kone Terttu (som opprinnelig er fra Finland) ventet deres første barn. På denne tiden var det ikke vanlig at barnefaren var til stede på fødslene, derfor reiste han hjem til fødselen var over.

Ikke lenge etter at de hadde passert Botngård i Bjugn denne morgenen fikk Halvorsen tilfeldig øye på en sort kule som fløy over en ås til høyre for vegen. Det var ennå mørkt, allikevel kunne han se den mørke kulen mot den klare og litt lysere himmelen. Han satt en stund i taushet og betraktet gjenstanden som hadde omtrent samme fart som drosjen. Plutselig forandret kulen retning, og kom rett ned mot bilen. Sjåføren ble også oppmerksom på feno-

menet, stanset i vegkanten og slukket lysene. Rett over vegbanen, på ca. 30 meters avstand startet en vanvittig oppvisning. Den sorte kulen snurret fort rundt sin egen akse i flere retninger, for hit og dit og blafret i mange farger. Størrelsen var vanskelig å anslå fordi den hele tiden forandret størrelse, men i gjennomsnitt var den betydelig større enn bilen.

Skremmende opplevelse

Da denne oppvisningen hadde pågått en stund kom kulen glidende mot vitnene, og ble stående rett over sjåføren og passasjeren som nå hadde gått ut av bilen. Et mørkt "teppe" eller "masse" bredde seg ut i luften over området der vitnene stod. Det virket som om "massen" hadde samme struktur som kulen. Halvorsen mente å huske at den sorte "massen" utenpå kulen på en måte beveget seg eller "bevret".

Begge vitnene mente å huske at de følte en form for kommunikasjon med "noe", uten å kunne forklare dette nærmere. Begge følte seg også overvåket eller iaktatt.

Halvorsen kan ikke huske noen vesentlig lyd fra fenomenet. Mulig kunne det ha vært en svak susing, men det er han usikker på. Hadde det derimot vært en spesiell lyd ville han ha husket det.

Etter noen minutter fløy kulen videre nordvestover i en stigende kurve. Hastigheten økte etter hvert som den forsvant ut av synet.

Både Knut Halvorsen og sjåfør Aksel Bekkavik (som nå dessverre er død) syntes dette var en skremmende opplevelse, men de kom seg etter hvert trygt hjem.

Tre dager etter hendelsen ringte Halvorsen til Aksel Bekkavik. Det viste seg at begge ikke hadde tenkt på annet enn denne hendelsen de tre siste dagene. De var enige om at den

Området rundt Botnegård i Bjugn hvor observasjonen fant sted.

Observatør og maler Knut Wessel Halvorsen med bildet "Besøket".

spesielle observasjonen hadde gjort sterkt inntrykk. Det hele hadde fortonet seg klart og tydelig for begge vitnene.

"Severdig bilde"

Maleriet "Besøket" gjorde inntrykk på flere. Publikum på høstutstillingen måtte ha likt bildet svært godt, for det var alltid noen som betraktet maleriet mens utstillingen var åpen. Billedkunstner Lars Chr. Istad fra Molde skrev følgende i et personlig brev til Halvorsen: - Dette er et av de mest severdige bilder på denne utstillingen.

Knut Halvorsen har brukt lang tid på å male bildet. - Jeg startet for 4-5 år siden, og var ferdig i august 2003. Grunnen til at jeg valgte å bruke samer som UFO-observatører er at dette folket er jordnære mennesker som bruker naturen til å livnære seg. De symboliserer samtidig urbefolkningen vår. Området der observasjonen skjedde har også en gang i fortiden vært bosatt av samefolket. Dermed uttrykker dette balanse til betydningen i bildet, forteller Halvorsen. - At det skulle få slik respons er litt artig. Det berører tydeligvis noe i dem som ser det, avslutter han.

Om det kommer flere bilder av denne sorten har Halvorsen ikke noen planer om foreløpig. Med "Besøket" har han forsøkt å gjengi den sterke opplevelsen han hadde for vel 47 år siden.

Olavshallen AS i Trondheim kjøpte maleriet etter Høstutstillingen i 2003, og den som har anledning kan se bildet der. □

Maleriet "Besøket" malt av UFO-observatør Knut Wessel Halvorsen.

T-SKJORTER TIL SALGS!

Vi har et meget begrenset antall T-skjorter til salgs. Vi fant et restopplag med forskjellige motiver som skal vekk – benytt sjansen nå, før det er for sent.

KUN kr. 10,- pr. T-skjorte !!!

UFO-Norges Hessdalsfoto: 3 stk. XL, 2 stk. L, 2 stk. M, 11 stk. 12/14, 8 stk. 8/10.

UFO-dager i Oslo 2000 (Hessdalen-motiv): 1 stk. XXL, 10 stk. XL, 8 stk. L, 5 stk. S.

UFO-dager i Oslo 2000 (Valdres 1983-motiv): 14 stk. XL, 4 stk. L, 2 stk. M, 1 stk. S.

Ikke mange igjen altså, så ring 990 31 699 før alt er vekk!

Bob Shell i rettssak

Bob Shell, en tidligere medarbeider på Bob Kiviats TV-show «Alien Autopsy» på Fox-kanalen er blitt siktet for drapet på sin studioleder og modell. Shell er fotoekspert og var på 90-tallet involvert i analysen av den påståtte obduksjonsfilmen fra Roswell i 1947, der han uttalte seg positivt med hensyn til filmens autensitet.

Bob Shell og Marion Elizabeth Franklin.

Han fungerte som ekspertvitne på Kiviats show og har ellers jobbet lenge som fotograf med eget studio i Radford, Virginia, USA.

Rettsaken mot Bob Shell, som er beskyldt for drap, i forbindelse med at en av hans modeller døde av overdose narkotika, ble satt til 3. januar 2005. Saken skulle egentlig ha vært ført tidligere, men begge parter ville ha mer tid til å studere det tekniske materialet i saken

Shell er anklaget for drapet på Marion Elizabeth Franklin, 19 år, som var hans studioleder og som også var modell, kjent under navnet Chloe Jennings. Franklin, som var fra Boone i North Carolina, døde 3. juni 2003 i Shells fotostudio i Radford av en overdose morfin.

Anklagene er utarbeidet på bakgrunn av aktoratets påstander om at Shell bidro til Franklins død ved å ha forsynt henne med narkotika.

I tillegg til drap er Shell også anklagd for tre andre lovbrudd: Distribusjon av narkotika, skjending av lik som involverer forsøk på sodomi, et annet tilfelle hvor det er forsøkt å gjennomtrenge liket med et objekt, og et hvor liket faktisk er penetrert. Shell selv benekter alle disse anklagene. Han innrømmer likevel at Franklin og han hadde frivillig samleie og at hun stoppet å puste når hun tok seg en lur etterpå.

Aktoratet hevder Franklin ikke ville ha vært i stand til dette, på grunn av de store mengdene med kokain, morfin og andre narkotiske stoffer som ble funnet i henne.

Shell ble opprinnelig idømt varetekt

hjemme i sitt hus etter å ha betalt 75 000 dollar i kausjon. I mars 2004 ble husarresten myknet opp, slik at han fikk tillatelse til å besøke en eiendom han eier for utendørs. I tillegg fikk han muligheten til å gå i butikker og å bevege seg fritt rundt i byen slik det ble anbefalt av hans lege.

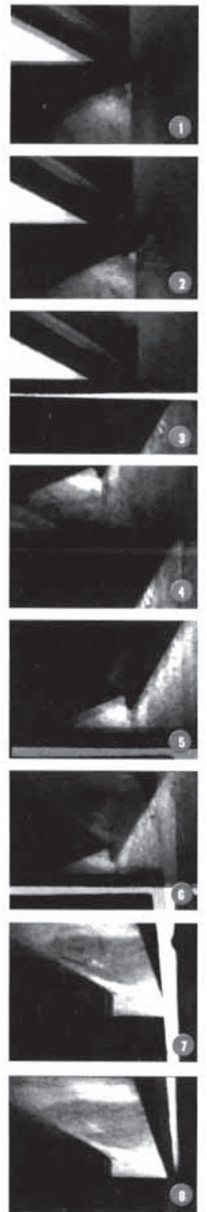
Shell har senere bedt retten om å få full tilgang til aktoratets bevis, slik at han kan få forberede seg til rettsaken. Shell og hans advokat Marc Small har anklaget aktoratet for å holde tilbake bevis, siden de etter flere runder enda ikke har gitt Shell og forsvarer noe svar på deres forespørsler. Videre ber Shell og hans forsvar om at retten avviser anklagene om drap, sex og narkotika.

I skrivende stund (februar 2005) er det ikke kommet noen ny informasjon om rettsaken. □

Kilde:

The Roanoke Times» - <http://www.roanoke.com/>
<http://www.bobshell.com/update.html>

Oversettelse/bearbeiding:
Stein Carlsen / Mentz Kaarbø

Noen bilder ("frames") fra den berømmelige filmsnutten "Alien autopsy" som Bob Shell gikk god for.

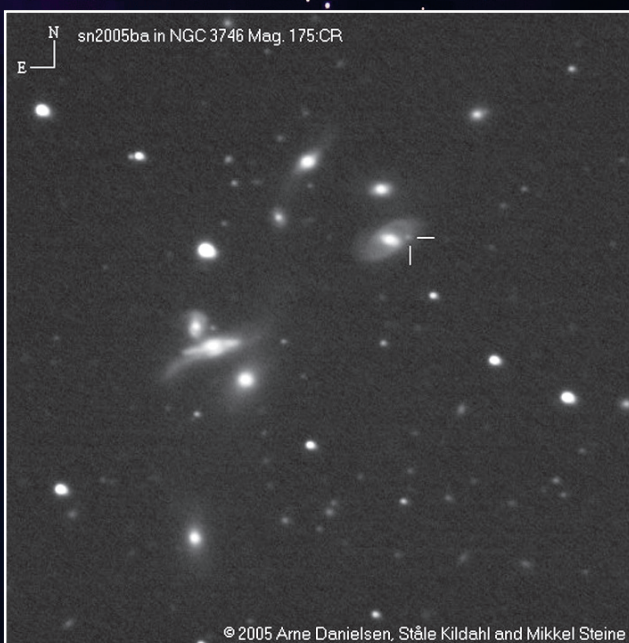
Orion tåken (over)

Denne stjernetåken er en av himmelens vakreste objekter. Plassert i sverdet like under beltet i stjernebildet Orion er dette en klassiker i astronomien. Tåken er en såkalt emisjonståke, mengder av gass og støv blir belyst av fire sterke stjerner innerst i tåken, i tillegg til flere hundre mindre, unge stjerner. Den astronomiske betegnelsen er M42.

NOAO/AURA/NSF

En ny supernova er nettopp oppdaget (til høyre).

Tre norske amatørastrofysikere var så heldige at de ved en tilfældighet - greide å fange "en ny stjerne" ved hjelp av kikkert og CCD-kamera. I begynnelsen av april rettet de kikkerten mot en del av himmelen hvor den såkalte Copelands septett ligger, en liten galaksegruppe som ligger 380 millioner lysår fra Jorden. Galaksegruppen ligger i stjernebildet Løven på den nordlige himmelhalvkule. Oppdagelsen ble bekreftet av Den internasjonale astronomiske union 4. april 2005. Supernovaen har fått betegnelsen SN2005ba og er den andre i sitt slag oppdaget av norske amatørastrofysikere.

Huygens har landet på Titan

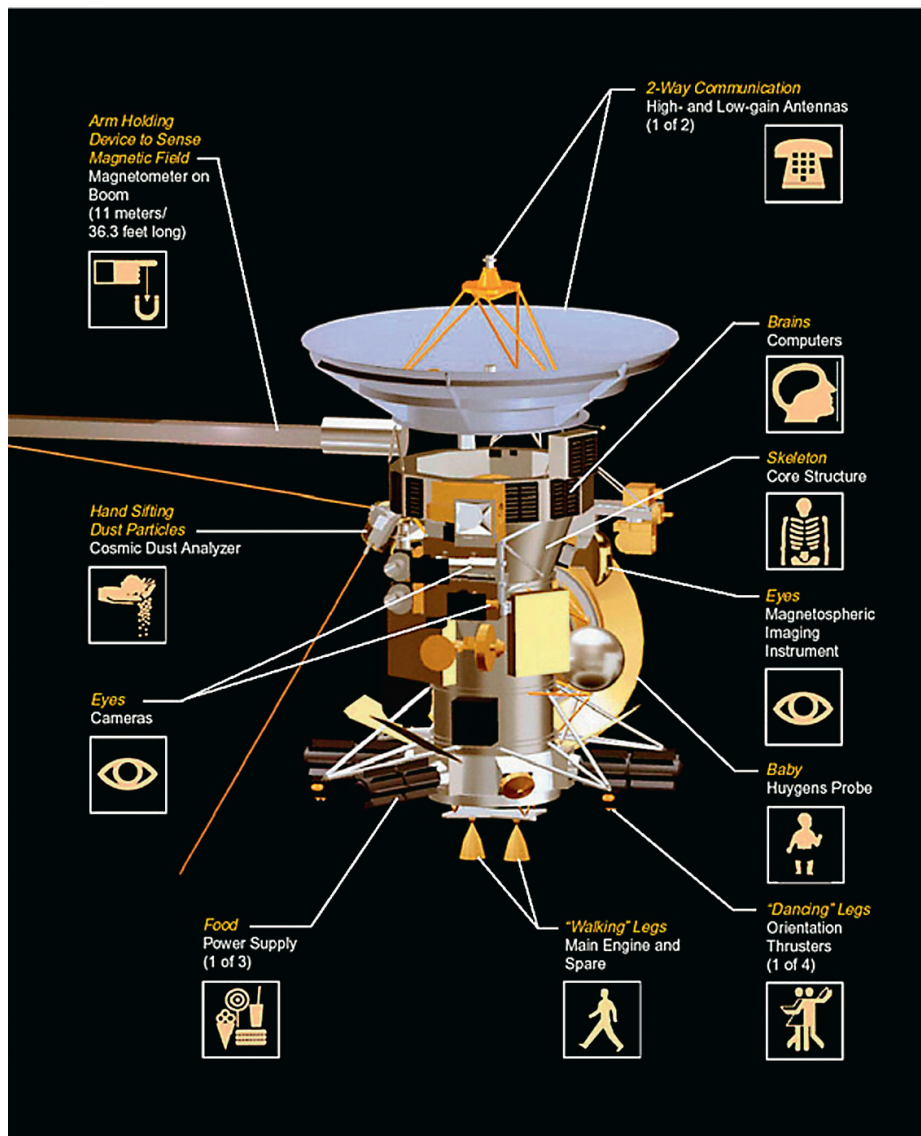
Av Harald Søvik og Mentz Kaarbø

I skrivende stund er det nettopp klart at romsonden Huygens har foretatt en vellykket landing på Saturns måne, Titan. De første uklare bilder og lydsnutter er allerede offentliggjort. En oppsummering av det som har skjedd, og hva vi kan forvente er på sin plass.

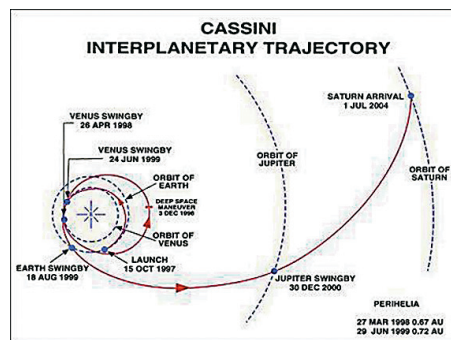
Titan har til nå vært et mysterium. Siden hele månen er innhyllet i et tett skylag, har man ikke hatt noen mulighet til å se overflaten. Man mener at månens overflate likner på Jordens overflate slik den så ut for 4 milliarder år siden, altså før livet oppstod. En av grunnene er at temperaturen aldri overstiger -178 C, en annen at dette er solsystemets eneste måne med atmosfære. «Huygens kan åpne opp for en ny verden vi aldri har sett. Den blir en slags tidsmaskin», sier Pål Brekke ved Norsk Romsenter til NTB. Dr. Gary Bennett, pensjonert NASA-forsker, forteller at Saturn er som et lite solsystem, med stor variasjon i månenes natur. Han mener at det kan finnes organiske stoffer på Titan som kan hjelpe oss til å forstå hvordan livet oppstår.

Prosjektet er det mest ambisiøse ubemannede romprosjektet i historien og sonden er i seg selv det største interplanetariske fartøyet som noensinne er bygget. Planleggingen har foregått siden tidlig på 80-tallet, og siden oppskytingen i oktober 1997 har sonden tilbakelagt over 3,5 milliarder kilometer. På sin ferd har den samlet mengder av data, blant annet ved å fotografere en av Saturns andre måner, Phoebe, på nært hold (11. juni 2004). Phoebe, den ytterste av månene, tror man opprinnelig kommer fra den ytre del av vårt solsystem, men er blitt innfanget av Saturns tiltrekning.

Da Cassini-Huygens gikk inn i bane rundt Saturn 1. juli i fjor, brukte den både planetens gravitasjonsfelt og en 97 minutters avfiring av sondens hovedmotor til å bremse ned den store hastigheten, rundt

Planskisse over Cassini, sammenlignet med "menneskelige funksjoner".

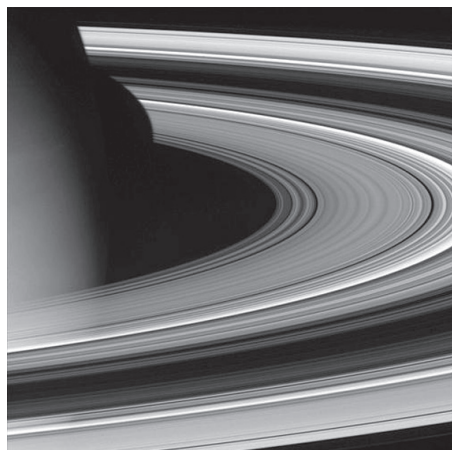

Oversikt over Cassinis ferd gjennom solsystemet fra 1997 til 2004.

21 000 km/t. En hastighet som var opparbeidet ved hjelp av gravitasjonshopp via Venus, Jorden og Jupiter. I den forbindelse var det mulig å ta fantastisk skarpe bilder av Saturn og dens mange ringer, som har fascinert astronomer så lenge vi har visst om dem. «Beltet» som omgir planeten er 100 000 km bredt, men bare 1,5 km tykt, og består av stein og is. Dette er opprinnelig måner og asteroider som har kollidert og blitt pulverisert i sammenstøtet. Saturn i seg selv er et mysterium. Vi har liten kunnskap om hvordan gassplaneter dannes, og dataene fra Saturn vil antagelig hjelpe oss et stykke på

vei. Men det er fortsatt mange ubesvarte spørsmål. Som for eksempel hvorfor planeten utstråler 87 % mer energi enn den mottar fra Solen.

Sonden oppdaget også to måner som man tidligere ikke har kjent til. «Det var spennende å oppdage disse fjerne månene, spesielt følelsen av å være den første personen som ser et nytt legeme i vårt solsystem», sa Dr. Sebastian Charnoz som arbeider i Cassini-teamet ved Universitetet i Paris. «Jeg så etter slike objekter i flere uker mens jeg var på kontoret mitt i Paris, men det var først da jeg var på ferie og brukte min laptop at

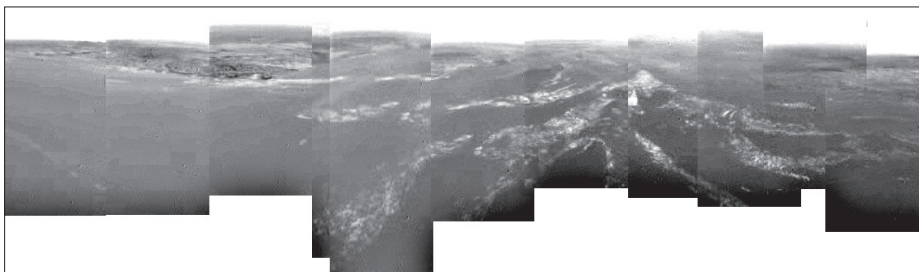

Bilde fra Cassini som viser Saturn og ring-systemet, i det sonden går inn i bane rundt Saturn 1. juli 2004. Ved denne manøveren var Cassini på det nærmeste bare 20 000 km over planetens overflate, mens den beveget seg innimellom ringsystemet.

jeg oppdaget dem. Dette sier meg at jeg bør ta mer ferie», fortsetter Charnoz. I tillegg til Titan, som er større enn både Merkur og Pluto, har Saturn andre spesielle måner. Pan, Atlas, Prometheus og Pandora er måner som ved sine gravitasjonsfelt "geiter" ringene rundt planeten, slik at de beholder sin spesielle fasong. Enceladus er det blankeste legemet i solsystemet. Den er dekket av is, og reflekterer like mye lys som nysnø. Iapetus har én side som er kullsort, mens den andre siden er kritthvit.

Sonden passerte Titan første gang 26. oktober i fjor og selve landingsfartøyet, Huygens, ble frigjort 25. desember. Den landet på Titan 14. januar etter en 2,5 timers ferd ned gjennom atmosfæren, hengende i fallskjerm. Det var usikkert hvorvidt Huygens og instrumentene ombord ville overleve ferden gjennom atmosfæren og landingen, men det oppstod ingen tekniske problemer. Sonden landet trygt og fortsatte å sende data i mer enn en time etterpå. Av bildene som til nå er mottatt, har forskerne sett tåkedotter som de tror er hydrokarbon-tåke og formasjoner på overflaten som kan være elveleier.

Det viser seg at av alle hittil undersøkte måner og planeter i solsystemet har Titan den overflaten som mest ligner Jordens. Atmosfæren består mest av metan og nitrogen, i flytende og i gassform og temperaturen ligger ned mot -180 C. Elveleiene på overflaten er sannsynligvis spor av flytende metan. I tillegg er det store mørke områder som minner om hav, som består av kryogene gasser (mest metan) i flytende form; avbrutt av "øyer" med fast overflate, i tillegg til avsetninger av vannis. På bildene kan man også skimte kanaler som muligens er spor etter oppkommer med metan. Overflaten på det stedet Huygens landet, har en kon-

Et 360° panorama av terrenget rundt Huygens' landingssted, tatt under nedstigningen fra ca. 8 km høyde. Forskerne spekulerer på om hvorvidt de hvite strekene er "bakket-åke" bestående av metan- eller etan damp.

sistens som minner om våt sand eller leire og er dekket av et tynt lag med et hittil uidentifisert materiale.

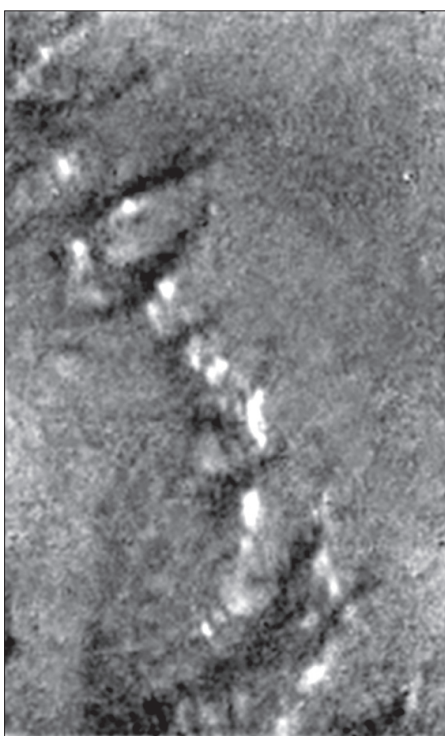
I tillegg til kameraer, inneholder sonden instrumenter for å analysere atmosfærens og overflatens sammensetning, temperatur, varmekapasitet, varmeledningsevne, lydshastighet mm. Cassini inneholder kameraer, spektrometer, magnetometer, radar og radio. Den fungerte som reléstasjon for Huygens, og sendte flere gigabyte med data tilbake til Jorden hver dag.

Cassini-Huygens er et samarbeidsprosjekt mellom NASA, ESA og ISA (Italian Space Agency). Totalt har 17 land bidratt til byggingen. NASAs Jet Propulsion Laboratory har hatt ansvaret for Cassini-delen, som er oppkalt etter den italienske astronomen Jean Dominique Cassini, som i 1671 oppdaget ett av mellomrommene i Saturns ringer (benevnt Cassinis deling). ESA har

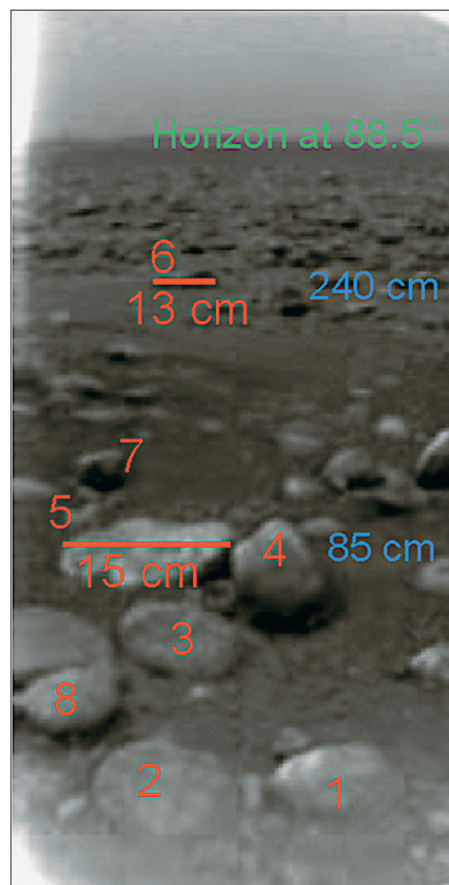
stått for Huygens-sonden. Denne er oppkalt etter den nederlandske vitenskapsmannen Christiaan Huygens som oppdaget Titan i 1655. ISA har bygget kommunikasjonsantennen som er montert på Cassini. Over 250 forskere fra hele verden studerer hver dag dataene som sendes tilbake til Jorden. □

Kilder:

<http://saturn.jpl.nasa.gov/home/index.cfm> og <http://www.esa.int/SPECIALS/Cassini-Huygens/>

Et bilde fra Huygens som viser et mørkt slettelandskap i det den svever i fallskjerm på vei ned mot landingsstedet. Man kan ane flytende strømmer rundt lyse "øyer". Områdene under og over de lyse øyene kan ha forskjellig høyde.

Bilde fra Huygens landingssted. Små "steiner" er markert, sannsynligvis laget av vannis. Spor etter erosjon på undersiden av objektene tyder på at væske har flytt på overflaten. Bildet er skalert for oversiktens skyld. □

Hva var lysene under havoverflaten?

Av Terje Dahl

Lysende sirkler i havoverflaten, som om noen der nede lyste oppover med gigantiske lommelykter, sier eventyrer Terje Dahl om sin mystiske opplevelse i Panama-bukta. Hva var det han så? Morild, elektrisk ål, alger, ubåter - eller kanskje UFOer?

- Hva er det der borte?

Jeg reiste meg opp i cockpitbenken og speidet mot den mørke horisonten. Skygget med hånden over øynene så parafinlykten som hang i akterstaget over hodet mitt ikke skulle blende. Stjernene glitret på den klare himmelen, og skimret i de slake dønningene.

Terje Dahl er kjent som eventyrer, jordomseiler, klimaflyktning og forfatter. Han reiste alene fra Norge til Stillehavet på 80-tallet, deretter reiste han rundt i flere år og besøkte store deler av området. Han giftet seg med en lokal kvinne og bosatte seg i en lengre periode på noen av øyene. Dahl regnes som Norges fremste ekspert på bosetningene i Stillehavet.

Horisonten var en svak linje langt der ute i den varme tropenatten.

- Nei, ingenting. Jeg var på nippet til å sette meg ned da jeg så det igjen. Et godt stykke foran baugen var det som om noe glødet i havflaten.

- Hva pokker...?

Jeg skrittet opp på cockpitbenken for å se bedre. Coco Loco duvet så sakte i de slake dønningene at jeg ikke behøvde å holde meg fast.

Et par hundre meter foran oss var det noe som lyste i havet. Et sirkelrundt lys. Ikke noe som fløt på havflaten. Et lys nede i havet, like under overflaten.

- Hva pokker er det der, Coco Loco?

Hun svarte ikke, men det gjorde hun aldri. Ikke med ord i alle fall. Coco Loco var en seilbåt. Litt dumt å snakke til en båt, kanskje, men jeg hadde ingen andre å snakke til. Jeg var alene om bord, slik jeg hadde vært det siden jeg kastet loss fra Rådhuskaia

i Oslo for nesten ett år siden. Jo da, jeg var på jordomseiling alene og seilte i en båt som var litt større enn de robåtene man brukte på Mjøsa. 22-fot. Litt under syv meter er det. Den minste norske til å legge ut de syv hav. Jeg var ikke skamfull for det, ikke Coco Loco heller, virket det som. Hun hadde klart seg med bravur der langt større båter hadde hatt problemer. Vi var ikke på havet for å bevise noe. Vi skulle ikke rundt Kapp Horn for å utfordre skjebnen i stormene der, for å bevise ovenfor oss selv og andre at vi for godt var ferdige med mors pupp. At vi var så jævla tøffe at vi godt kunne dø for å bevise det. Slike ting er litt dumt, syntes vi. Coco Loco og jeg var medvindsseilere, som skulle tilbake til Sydhavet. Tilbake til smilene og menneskene jeg hadde besøkt som turist for tre år siden. Over Atlanteren på den tid av året da passaten blåser trygt og godt, gjennom Panama-kanalen og ut i Stillehavet. Nå var vi der. Lang, langt fra land.

En bitteliten prikk midt ute på en enorm havflate, en stjerneklar mørk natt.

Redd? Nei. Som alltid føltes det trygt og godt om bord i mitt flytende hjem. Jeg følte ikke noen redsel for stormer, ikke noen redsel for at vi skulle bli kjørt i senk av et skip eller en hval. Ikke noen redsel for noe ukjent som lurte i dypet. Ikke noen redsel for spøkelser eller andre mystiske uhyrer som vi lærer oss til å ha redsel for fra den gangen vi er store nok til å lese Donald Duck. Jeg følte ikke noen knugende ensomhetsfølelse over å befinne meg alene i en seilbåt på havet. På tross av at jeg hadde lest at man skulle oppleve den følelsen, at båten var på 22 fot og vi var så langt ute på havet at det var fire dager siden jeg hadde sett land.

- Hva tror du det lyset der er, Coco Loco? Ikke noe svar. Bare en stille klukking av bølger langs skrogsiden hennes og en svak blafring fra seilene som slo hver gang vi sakte rullet over en slak bølgetopp.

Det var bare flaks at jeg hadde oppdaget lyset. Vanligvis så lå jeg ned på køya og sov om natten, og lot vindroret besørge styringen. Søvn må man ha, og det er vanskelig å ankre opp når det er tusen meter hav i under kjølen. Jeg satt i cockpitpiten fordi kvelden var varm og vakker og det var ganske tidlig. Dessuten hadde vi hatt besøk av en hval kvelden før. Den hadde kommet svømmende sakte bort til Coco Loco i solnedgangen og nærmest snust nysgjerrig på henne, som om den lurte på hva det var for en rar skapning som beveget seg så sakte gjennom vannet. Morilden som lyste opp rundt kroppen fortalte at hvalen var omtrent like stor som Coco Loco. Det hadde vært en fantastisk opplevelse. Panama-bukten var full av dyreliv og jeg hadde sittet der i bare shortsen med en kaffekopp og tittet ut over havet for å se om det var flere hvaler, haier eller delfiner som ville besøke oss.

- Flere lys, Coco Loco!

Det første lyset var nå kommet mye nærmere, og nå kunne jeg se at det ikke var ett lys, men flere! Bak det første lyset var det lys under havflaten mange steder, i ganske stor avstand fra hverandre.

- Ikke noen hval som vil hilse på deg, dette!

Nei, det var ikke morild rundt en hvalkropp. Det var runde lys i overflaten, sirkelrunde lys. Det virket som om de hadde en diameter på rundt 10 meter. Ganske sterke lys, men ikke intense. Det første som slo meg var at dette minte meg om den gangen jeg hadde mistet den vanntette lommelykten i havet da jeg skulle fikse skruene på vindroret på vei over Atlanteren. Skruene under vannet hadde løsnet midt på natten og jeg hadde bøyd meg ut for å se hvordan

jeg skulle få skrudd dem på plass igjen, da Coco Loco plutselig krenget litt over så jeg mistet lykten i sjøen. Jeg kunne ikke gjøre annet enn å banne stygt og se hvordan den lysende lykten forsvant nedover i dypet. Hodet på lykten hadde pekt rett opp og det var en lysende sirkel overflaten helt til lykta var så langt bak oss at jeg ikke kunne se lyset lenger. Den sirkelen var ganske så lik de lysende sirklene jeg så nå, bare mye, mye mindre.

Jeg sa ikke noe mer. Bare holdt meg fast i akterstaget og så på sirklene som kom nærmere og nærmere. Det virket som om de sto helt stille i sjøen. De blinket ikke, gnistret ikke, forandret ikke farge. Gule lys i et blått hav.

Jeg så at vi ikke ville komme til å seile midt blant dem hvis jeg ikke forandret kurs.

Skulle jeg gjøre det?

Sakte, sakte passerte lysene oss på styrbord side, omtrent femti meter unna oss. Jo, lysene hadde nok en diameter på rundt 10 meter, alle sammen. De måtte være omtrent 15 stykker av dem, og det virket som om de dannet en slags uryddig formasjon med omtent 10-20 meters avstand mellom seg.

Jeg snudde på hodet og så hvordan lysene forsvant bak oss, fortsatt like sterke, fortsatt like runde, fortsatt like mange.

Så var havflaten tom og mørk, bare de skimrende stjernene blinket tilbake til dem oppe på himmelen.

Jeg satte meg ned på cockpitbenken og tok en slurk av den lunkne kaffen.

- Det der vet ikke jeg hva var for noe, Coco Loco, men noe var det!

Siden har jeg mange ganger lurt på hva det var jeg så. Det er helt klart at det ikke var morild eller fisk som glimtet i stjernelyset. Klumper med selvlysende alger, elektrisk ål, annen fisk med lysende antenner? Tvilssomt. Riktignok var det et enormt dyreliv i sjøen, o vi var på vei til Galápagosøyene hvor dyrelivet skulle være enda mer fantastisk, men lys med 10 meters diameter? Det var rett og slett som om noen lyste opp mot overflaten med gigantiske lommelykter.

Jeg har holdt en god del foredrag om min seilas og mine andre sydhavseventyr, og alltid spør jeg om noen har en forklaring. En seiler sa han hadde sett lys i havet ved Bahamaøyene, men hadde ingen forklaring. En annen sa at Thor Heyerdahl hadde sett lys i havet da han seilte med Kon Tiki, men det har jeg ikke funnet noen steder i boka.

Det eneste jeg har funnet ut om lys i havet er de lysene som skal kunne finnes i det såkalte Bermuda-trianglet:

Allerede i 1492 skal Columbus ha rapportert om et mystisk skinn fra dypet som

lyste opp vannet i Golfstrømmen like ved Bermuda-trianglet.

Nålevende Richard Winer fra Florida sier han opplevde en stor glødende masse under vannflaten like ved Bimini-øya i det såkalte Bermuda-trianglet. Lyset holdt samme kurs og fart som båten, som gjorde 15 knop. Vannet var stille og klart og han kunne snart se to diskosformete gjenstander som «svevde» like under overflaten. De kom nærmere båten og stoppet så helt tett inntil Winers båt. Skivene hadde en diameter på 8-10 meter. - De andre sov under dekk og merket ingenting, så jeg var alene med min frykt da jeg plutselig så et skyggelignende skip gli opp av vannet på babord side, sier Winer og forteller at han løp ned i kahytten og vekte de andre. Alle merket at båten hadde stoppet og fryktet brann i motoren. Da de kom seg på dekk var det ingenting å se.

Det skal også finnes mange rapporter fra mennesker som har sett såkalte UFOer (eller USOer - Unidentified Submarine Objects) i Bermuda-trianglet. De skal både ha landet i havet og tatt av fra det - og kjørt under overflaten i rasende fart.

De amerikanske astronautene i Apollo 12 rapporterte om, og tok bilder av, lys i havet ved Bahamaøyene.

Jeg har opplevd tre saker i mitt liv som jeg ikke kan forklare, og som jeg av og til tenker på. Det ene er den mystiske ruinbyen Nan Madol på øya Pohnpei, den andre er den perioden da min mor kunne forutsi når mennesker vi kjente døde - og den siste er lysene i havet i Panama-bukta.

Jeg skulle ønske jeg kunne få en forklaring på dem alle tre. □

Kilde:

Sydhav på nettet - www.sydhav.no
(Her kan leserne også legge inn kommentarer med sin egen teori om hva lysene kan være.) Gjengitt med tillatelse av Terje Dahl.

Mystiske signaler oppdaget

Astronomer i prosjektet SETI@home (Search for Extraterrestrial Intelligence) brukte i februar 2003 det store radioteleskopet i Arecibo, Puerto Rico, til å lytte mot rundt 200 områder på himmelen. Teleskopet har ved minst to tidligere an-

ledninger oppdaget uforklarlige radio-signaler fra hvert av disse områdene, og astronomene har nå prøvd å bekrefte signalene. Analysen er ferdig, og alle signalene ser ut til å ha forsvunnet. Bortsett fra et, som har blitt sterkere.

Signalet har nå blitt observert ved tre anledninger, og er fortsatt et mysterium. Muligens stammer det fra et ukjent astronomisk fenomen, eller noe fullstendig jordisk, kanskje en feil ved teleskopet. Uansett er det den beste kandidaten SETI@home-prosjektet har til et mulig signal fra en utenomjordisk sivilisasjon. Prosjektet har nå pågått i nesten seks år, og baserer seg på at analyse av signalene blir gjort på frivillige internett-brukeres hjemmedatamaskiner.

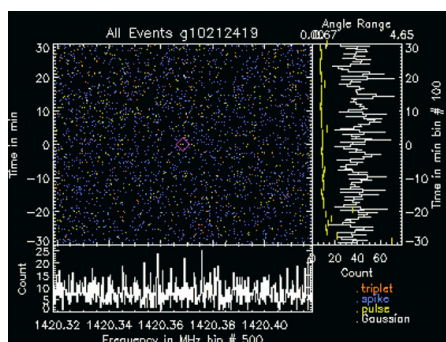
Absorpsjon og emisjon

Dan Wertheimer, radioastronom ved universitetet i California, Berkeley (UCB) og sjefs-forsker i SETI@home, bekrefter at dette er det mest interessante signalet som er funnet i løpet av prosjektet. «Vi er ikke fra oss av iver, men vi fortsetter å observere det.» Signalet, som har fått navnet SHGb02+14a, har en frekvens på rundt 1420 MHz - pussig nok en av emisjonsfrekvensene til hydrogen, som er det vanligste grunnstoffet i Universet. Noen astronomer har argumentert for at eventuelle intelligente livsformer i Universet som ønsker å gjøre sin tilstedeværelse kjent, sannsynligvis ville sendt på denne frekvensen. Signalet ser ut til å komme fra et punkt mellom konstellasjonene Fiskene og Væren, et område hvor det ikke er noen synlig stjerne eller planetsystem nærmere enn 1000 lysår, og signalet er svært svakt. «Vi er på utkikk etter noe som kan bekrefte at dette er et «kunstig signal», sier forsker ved UCB, Eric Korpela. Korpela fullførte analysen i april, og legger til at «Det ser umiddelbart ikke «kunstig» ut, men det kan likevel være det på grunn av avstanden til kilden.»

Ukjent signatur

Teleskopet har bare lyttet til signalet i ett minutt til sammen, og det er ikke nok til å utføre en fullstendig analyse. Korpela tror likevel ikke at signalet er et resultat av radiointerferens eller støy, og det har ingen typisk signatur for et kjent astronomisk fenomen. Men det betyr ikke at signalet er generert av intelligente vesener. «Det kan

være et fenomen av en helt ukjent art», sier Jocelyn Bell Burnell ved Bath-universitetet i Storbritannia. Bell Burnell oppdaget i 1967 et pulserende signal som man umiddelbart

Bildet viser hvordan signalet fremkommer under analysen av kilden SHGb02+14.

trodde var fra en utenomjordisk sivilisasjon, men som viste seg å være historiens første observasjon av en pulsar. I tillegg er det andre merkverdigheter. Signalet endrer seg mellom åtte og 37 Hz per sekund. «Signalet endrer frekvens hurtig, omtrent som du ville forvente om signalet ble sendt fra et fast punkt på en hurtig roterende planet», sier Korpela. Dette overbeviser imidlertid ikke Paul Horowitz ved Harvard-universitetet, som søker etter signaler fra intelligente sivilisasjoner ved å bruke optiske teleskoper. Han påpeker at SETI@home-programvaren korrigerer denne avdriften.

Tvilsomt og underlig

Det faktum at signalet fortsatt endrer frekvens etter denne korreksjonen bør vekke mistanke, sier han. Dersom disse intelligente vesene er så intelligente, hvorfor korrigerer de ikke for dopplereffekten? Den relativt raske endringen i frekvens er underlig også av andre grunner. En planet [på størrelse med Jorden] måtte rotere nesten 40 ganger raskere enn Jorden for å lage en slik endring. En sender som står på Jorden har endring på rundt 1.5 Hz/s [i forhold til et fast punkt i verdensrommet]. I tillegg, hver gang et teleskop stilles inn mot en radiokilde, skulle man forven-

te at signalet ikke først blir registrert med samme frekvens. Men i dette tilfellet har hver observasjon startet på 1420 MHz, for så å endre seg. «Helt ubegripelig», sier Korpela. Signalet kommer som nevnt alltid fra samme punkt, og teleskopet består av fastmonterte reflektorer med bevegelige mottagerhoder. Når hodene når en bestemt posisjon, kan det ha seg slik at bølger reflektert mot hodet, reflekteres til parabolen, og tilbake på hodet igjen, slik at signalet ser ut til å komme fra rommet. «Kanskje det finnes det noe på bakkenivå i nærheten av teleskopet som sender på denne frekvensen», sier Korpela. Dette kan bekrefte eller avkreftes ved å rette et annet teleskop inn mot det punktet SHGb02+14a er registrert.

Kanskje lureri

Muligheten er der for at noen har hacket programvaren til SETI@home, og laget et kunstig signal, men signalet har blitt oppdaget av to separate brukere, og beregningene er blitt bekreftet i ettertid. «Siden signalet i ettertid er observert en tredje gang, er det usannsynlig at dette er sabotasje», sier Korpela. «Jeg kommer ikke på noen måte et slikt signal skulle kunne fingeres.» David Anderson, leder for SETI@home, er fortsatt skeptisk, om enn nysgjerrig på signalet. «Det er usannsynlig at dette er ekte, men vi kommer definitivt til å undersøke det nærmere.» Bell Burnell er enig: «Dersom det kan observeres fire, fem eller seks ganger begynner det virkelig å bli spennende», sier hun. IT-ingeniørene Oliver Voelker og Nate Collins syns allerede det er spennende. Disse kjørte klientprogrammene som oppdaget signalet. Collins undrer på hvordan hans overordnede kommer til å reagere dersom det viser seg at firmadatamaskinene har funnet utenomjordisk intelligens. «Jeg kommer nok til å måtte forklare en del», sier han. □

Av Eugenie Samuel Reich, New Scientist, 01.09.04. Oversettelse: Harald Søvik

Norske UFO-rapporter i CIA-arkiver

Av Ole Jonny Brønne

CIA har etter diverse FOIA-rettssaker (Freedom of Information Act) fra gruppene Ground Saucer Watch og Citizens Against UFO Secrecy, som er to private UFO-organisasjoner i USA, frigitt 305 tidligere hemmeligholdte UFO-relaterte dokumenter.

Offentliggjøringen startet i 1978 og til sammen dreier det seg om 1050 sider. CIA er eneste organisasjon som ikke har lagt disse ut på Internett som PDF-dokumenter, men som gif-bilder – noe som gjør at det er meget tidkrevende for interesserte å hente ned alle sidene. Etter eget utsagn er 57 dokumenter fremdeles tilbakeholdt, men nøye gjennomgang av og referanser i de frigitte dokumentene viser at minst 200 dokumenter er tilbakeholdt.

Mer informasjon kan finnes på <http://www.foia.ucia.gov/ufo.asp>

Blant de dokumentene som er frigitt fra CIA, har det dukket opp noen få norske UFO-rapporter fra 1952-54, i tillegg til danske og svenske. Vi skal her kort omtale rapportene. Kilder til CIA er diverse aviser i Skandinavia.

18. september 1952

Tre skogsarbeidere observerte et rundt objekt sveve i 500 meters høyde kl 14.00. Objektet så ut til å ha en diameter på 15-20 meter. De observerte objektet en stund, hvorefter det plutselig forsvant med høy hastighet i nordvestlig retning.

Kilde: *Harstad Tidende*, 20/9-1952.

Oktober 1952

Ukjent fly over marinebasen ved Horten, ved Oslofjorden.

En annen observasjon – kort tid før – under en militærøvelse ved Bodø: Mannskapet ved et antiluftskyttsbatteri observerte et mystisk objekt i stor høyde. Et jetfly ble sendt opp, men var ikke i stand til å nå objektet, som forsvant i høy hastighet.

Kilde: *Morgontidningen*, 13/7-1953.

13. mai 1954

Tre lyssterke objekter passerte over Kautokeino i høy hastighet. De fløy i V-formasjon og forsvant mot sydvest. En lensmann observerte objektene i kikkert, men kunne ikke se noen utstrakt form. Han la til at de synes å være røde på en side og hvit på den andre, og roterte.

Kilde: *Dagens Nyheter*, 14/5-1954.

Luftkommando Nord-Norge forklarte et antall observasjoner over Kautokeino 13.mai for å være værballonger.

Kilde: *Berlingske Tidende*, 15/5-1954.

30. juni 1954

Filmen Johnny Bjørnulf tok fra flyet over

Hardangervidda under den totale solformørkelsen, er omtalt.

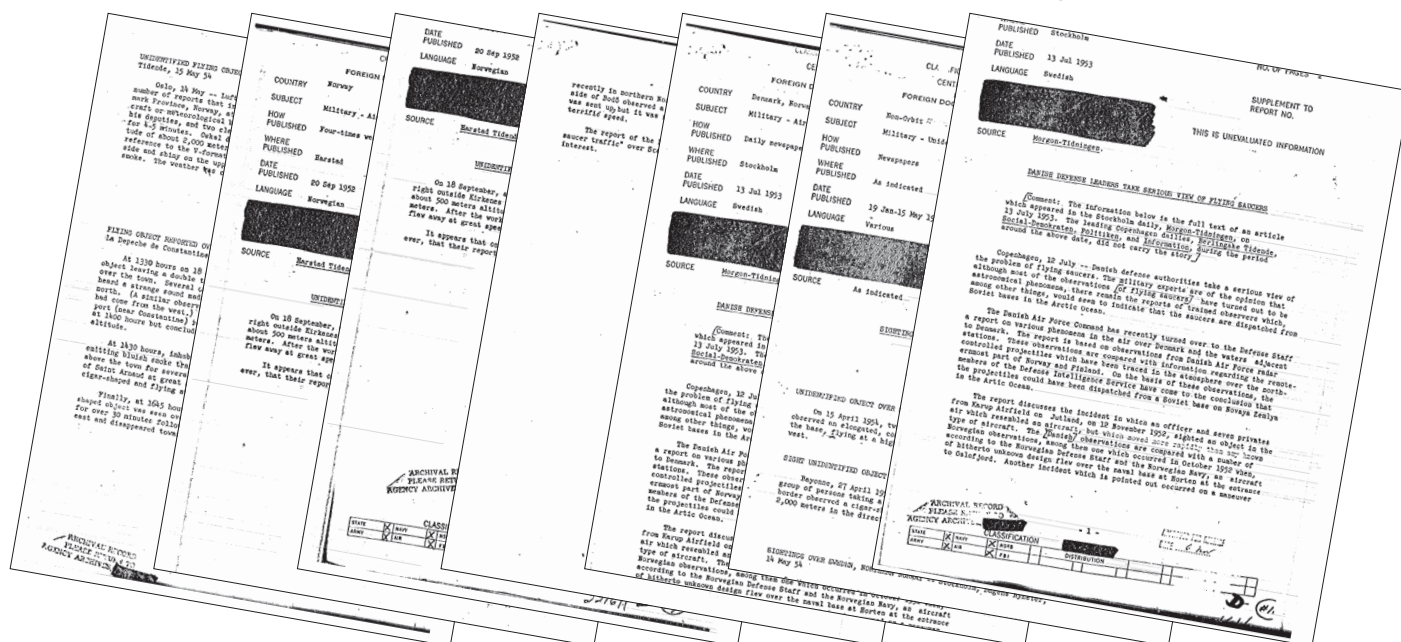
Kilde: *Aftenposten*, 6/7-1954.

Ukjent dato 1954

Under militærøvelser med et antiluftskyttsbatteri ved Stavern, dukket et uidentifisert flyvende objekt opp i området. Objektet, som ble observert i kikkerter av 50 militære menn, var rundt eller litt ovalt, flat på undersiden, og blank på oversiden. Det beveget seg sakte opp og ned i 7 minutter, og fløy deretter av gårde i en hastighet flere ganger lydens.

Kilde: *Verdens Gang*.

Alle rapportene stammer altså opprinnelig fra skandinaviske aviser, noe som ikke er overraskende. CIA saumfarte på denne tiden alt av aviser fra hele verden – blant annet etter UFO-rapporter. Observasjonene fra oktober 1952 og 13. mai 1954 kan nok være værballonger. Filmen fra 30. juni 1954 er oppklart som refleks i flyvinduet. Derimot synes rapportene datert 18. september 1952 fra Harstad og 1954 fra Stavern å være mer interessante. Disse kan det lønne seg å kikke nærmere på, i første omgang ved å lokalisere avisartiklene i *Harstad Tidende* og *Verdens Gang*.

Astronomer oppdager ny klasse ekstrasolære planeter

Kilde: <http://www.nasa.gov> • Oversettelse: Harald Søvik

Resultater etter forskning sponset av NASA har ført menneskeheten et lite skritt nærmere svaret på det gamle spørsmålet: «Er vi alene?»

Astronomer har oppdaget en ny klasse planeter utenfor vårt solsystem. Planeter på størrelse med Neptun, dvs. 10-20 ganger større enn Jorden, er mye mindre enn tidligere observerte planeter utenfor vårt solsystem. Tidligere har kun såkalte «gasskjemper» på størrelse med Jupiter vært observert. Det kan til og med hende at planeter i den nyoppdagede klassen har like fast overflate som Jorden og Mars, hvilket naturligvis gjør det hele ekstra spennende.

«Disse planetene av Neptun-størrelse beviser at de store gassgigantene av Jupiter-størrelse ikke er de eneste der ute», uttalte dr. Geoffrey Marcy, en av planetens oppdagere. En av de andre oppdagerne, Dr. Paul Butler, sier «Vi oppdager stadig mindre og mindre planeter.» I tillegg viser det seg at en av de nyoppdagede planetene kretser rundt stjernen 55 Cancri sammen med tre andre, og blir dermed det første solsystemet med fire planeter som er observert. Selve oppdagelsen består av to nye planeter. De ble oppdaget av den kjente planetoppdagerduoen Paul Butler ved Carnegie Institute of Washington og Geoffrey Marcy ved Berkeley University of California (også omtalt i tidligere utgaver av *UFO*), i tillegg til Barbara McArthur fra University of Texas. Begge oppdagelsene er bekreftet av uavhengige

forskere, og er planlagt publisert i *Astrophysical Journal*.

Fordi planetene er mindre enn Jupiter er det sannsynlig at de består av faste stoffer som stein og is, ikke bare gass. Ifølge forskerne er det sannsynlig at de har utviklet seg på samme måte som Jorden; Ved å trekke til seg løse masser fra rommet. «En planet på størrelse med Neptun har muligens ikke nok masse til å holde på en atmosfære, men dette er ennå uvisst», sier Butler.

«NASA og NSF [National Science Foundation] er stolte over denne viktige oppdagelsen», sier Al Diaz, assisterende direktør i NASAs «Science Mission Directorate». «Resultatet etter dette enormt arbeidskrevende prosjektet er et glimrende eksempel på verdien av å utforske rommet.» NASA har flere planer om liknende prosjekter, blant annet «Kepler», «Space Interferometry Mission» og «Terrestrial Planet Finder». Nesten 140 ekstrasolære planeter er til nå oppdaget.

Begge de nye planetene kretser nært om deres sol, med omløpstid på få dager. Den første planeten (oppdaget av Marcy og Butler), kretser rundt en liten stjerne ved navn Gliese 436, med omløpstid på 2,5 dager og middelvstand 4,1 millioner kilometer. Planeten er også den andre vi kjenner som kret-

ser rundt en M-dverg, som er en type stjerner med liten masse (omtrent halvparten av vår egen sol). Gliese 436 ligger rundt 30 lysår unna i stjernebildet Løven.

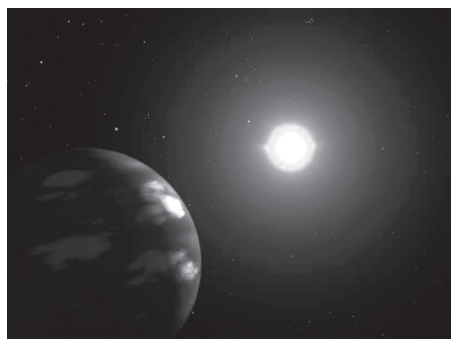
Den andre planeten, funnet av McArthur, sirkler rundt stjernen 55 Cancri med omløpstid på i underkant av tre dager, og med middelvstand 5,6 millioner kilometer. Som tidligere nevnt er det også tre andre planeter som kretser rundt denne stjernen, disse med omløpstid på 15, 44 og 4520 dager. Marcy og Butler oppdaget den ytterste av disse i 2002. Dette er fremdeles den eneste gassgigant av Jupiter-type som befinner seg like langt fra sin stjerne som vår egen Jupiter. 55 Cancri er rundt 5 milliarder år gammel, med noe mindre masse enn Solen, og ligger 41 lysår unna i stjernebildet Krepsen. «55 Cancri er et flott «laboratorium» for å studere skapelsen og utviklingen av et solsystem», sier McArthur.

Begge oppdagelsene ble gjort ved bruk av «radialfart»-metoden, som går ut på at en planets tiltrekningskraft kan måles ved å observere innvirkningen den har på sin egen stjerne. Butler, Marcy og samarbeidspartnere, deriblant dr. Debora Fischer fra San Francisco State University og dr. Steven Vogt fra Santa Cruz University of California, oppdaget deres Neptun-liknende planet etter å ha observert 950 nære stjerner fra W.M. Keck-observatoriet på Mauna Kea, Hawaii. De var i stand til å oppdage en så liten planet siden stjernen den kretser om har så liten masse, og som dermed er lettere påvirkelig av gravitasjon.

McArthur og dr. Michael Endl, dr. William Cochran og Fritz Benedict ved University of Texas, oppdaget sin planet etter over 100 observasjoner av 55 Cancri-stjernen med Hobby-Eberly-teleskopet ved McDonald-observatoriet i Texas. Kombinert med eldre data fra Marcy, Fischer og Butler fra Lick-observatoriet i California, og arkivinformasjon fra Hubble, var de i stand til å lage en modell av ellipsen til 55 Cancri's ytterste planet, og med denne modellen kunne de regne seg frem til data for de tre planetene innenfor, inklusive den Neptun-liknende.

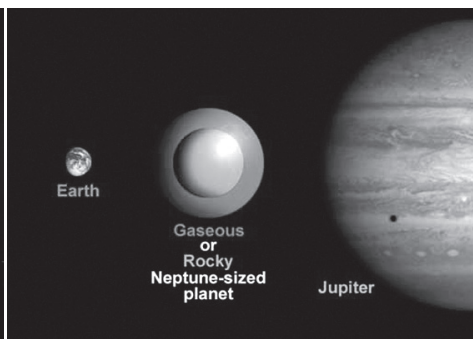
Informasjon om NASAs program for søk etter ekstrasolære planeter:

<http://planetquest.jpl.nasa.gov>

En kunstners oppfatning som viser den nylig oppdagede ekstrasolære planeten av Neptun-størrelse som går i bane rundt stjernen Gliese 436. I denne avbildningen fremstår den som en gassplanet, av samme type som Jupiter, med en atmosfære fylt av skyer. I virkeligheten vet ikke astronomene hvorvidt denne planeten er av gasstype, eller har fast overflate, som Jorden og Mars.

Illustrasjon: NASA

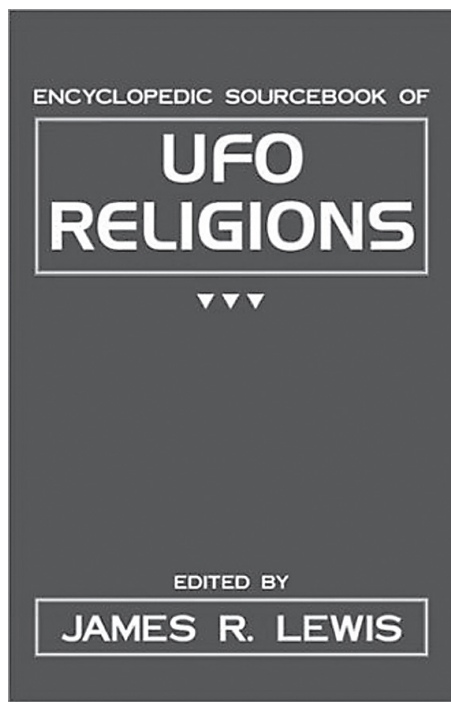

I denne illustrasjonen sammenlignes størrelsen mellom de nyoppdagede ekstrasolære planetene av Neptun-type med størrelsen til Jorden og Jupiter. De nye planetene har en masse på bare rundt 20 ganger Jordens, tilsvarende ca. to ganger størrelsen eller diameteren – mye mindre enn flertallet av ekstrasolære planeter av Jupiter-størrelse som hittil er oppdaget.

Illustrasjon: NASA

BOKANMELDELSER

Ved Mentz Kaarbø

The Encyclopedic Sourcebook of UFO Religions

James R. Lewis (editor)
Prometheus Books, 2003

Akademiske bøker som grundig og saklig behandler UFO-fenomenets mangefasetterte sider blir stadig vanligere. Ikke bare de naturvitenskapelige sidene berøres; i de senere årene har man sett et betydelig antall bøker fra de humanistiske disiplinene. *The Gods Have Landed* som kom ut i 1995, også den redigert av Lewis, førte sammen flere fremstående forskere og deres analyser og studier av religiøse elementer innen UFO-bevegelsen generelt og den utenomjordiske teorien spesielt.

Lewis' siste bok kan ses på som en oppfølger til verket fra 1995. I *The Encyclopedic Sourcebook* diskuterer man flere ulike nyreligiøse bevegelser som alle startet som et resultat av at grunnleggeren eller grunnleggerne, med andre ord kontaktpersonene, hadde mottatt utenomjordiske budskap, enten gjennom fysisk kontakt eller gjennom telepati og kanalisering. Ettersom det er en bok som gransker religiøse bevegelser og idéer, mangler den undersøkelser av kjente UFO-observasjoner. Teorier angående forklaringer eller løsninger med hensyn til hva UFO-fenomenet i bunn og grunn egentlig er, er ikke tatt med, og heller ikke presenteres nye saker og avsløringer. I stedet for er det de menneskelige aspektene som

dominerer, diskusjoner om hvorfor mennesker tror det de tror og hvilke fordeler og ulemper som kan tenkes å oppstå når den tradisjonelle religionen erstattes med frelsere fra det ytre rom.

Boken, en massiv murstein på drøyt 500 sider, er inndelt i seks deler. Den første delen gir en oversikt over ulike religiøse tolkninger av UFO-spørsmålet og hvordan tallerkenmyten om velvillige utenomjordiske kom til å bli utviklet, frem for alt i USA i løpet av den siste halvpart av 1900-tallet.

Del to beskriver to UFO-kulter fra 1950-tallet som fremdeles eksisterer, The Aetherius Society og Unarius Academy of Science.

Neste del tar opp bevegelser som ble grunnlagt på 1970-tallet, The Raëlian Movement og Heaven's Gate, hvorav den første er den gruppen som synes best i media i dag, og den siste som skapte overskrifter over hele verden i forbindelse med masseselv mordet i San Diego i 1997.

Etter dette bys leseren på en gjennomgang av bevegelser som har kommet til i den senere tid, Chen Tao og den internettbaserte The Ground Crew.

Den nest siste delen mangler spesifikke analyser av bevegelser, og fokuserer mer på hvordan mennesker i det store og hele stiller seg til eksistensen av utenomjordiske vesener, hvordan nåværende religiøse organisasjoner reagerer overfor en mulig eksistens av utenomjordisk intelligens, og hvordan et fremtidig møte med en kosmisk intelligens ville se ut og eventuelt medføre komplikasjoner på Jorden.

Den avsluttende delen er et langt bilag med materiale hentet direkte fra bevegelsene selv. *The Gods Have Landed* ble avsluttet med en omfattende liste av J. Gordon Melton over kontaktlitteratur i perioden 1950-1994, men noe liknende eller en oppdatert liste finnes ikke i *The Encyclopedic Sourcebook*. Men ettersom litteratur utgitt av UFO-kultene selv sjelden eller aldri finnes i bokhandelen, gir den avsluttende delen leseren en mulighet til å høre fra de troende selv, og ikke bare fra forskerne som studerer dem.

Forskerne som har bidratt med analyser er alle respekterte navn innen sine respektive disipliner, noe som gjør leseopplevelsen både givende og tankevekkende. Men ettersom det er en svært akademisk bok er den også veldig krevende. Gjentatte ganger blir det mer eller mindre et krav at leseren er vel bevandret innen antropologiske, sosiologiske og religionshistoriske teorier, bøker og uttrykk. Språket er på sine steder tungt

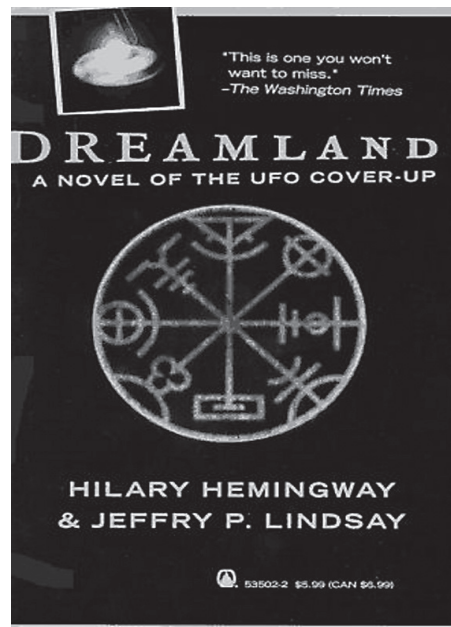
og vanskelig, og flere avsnitt kan være vanskelig å begripe for en leser som ikke har studert humaniora tidligere. Dessuten føles teksten iblant repeterende, noe som på den annen side er å forvente i en antologi som behandler et så spesielt emne.

Forstår man imidlertid den akademiske engelsken i boken finnes det mye å lese og tenke over. Susan Palmers og Michael Rothsteins artikler om Raëlianerne er spesielt interessante. Charles A. Ziegler skriver tankevekkende om hvor utbredt troen på utenomjordiske intelligenser er, Robert Ellwood filosoferer utførlig om hva som ville skje den dagen en kontakt inntreffer, og Hilary Evans' bidrag utgjør et takknemlig, men samtidig saklig avbrudd med sitt enkle språk og interessante innfallsvinkel.

John A. Salibas kapittel om Unarius virker derimot overflødig på sine her og der, og bidragene om Chen Tao og The Ground Crew lever ikke opp til den standard som settes av bokens innhold forøvrig.

I det store og det hele er boken imidlertid et frisk pust av fornuft og interessante akademiske analyser av nyreligiøse bevegelser som alle på ulike måter benytter seg av UFO-fenomenet i sine ideologier og løfter om en bedre verden. Prisen på boken ligger rundt tusenlappen, men vil man ta seg råd til en så stor utgift får man et verk som absolutt kan fortjene en hedersplass i bokhyllen.

STEFAN ISAKSSON
UFO-Aktuelt nr. 1 2004/MDK

Dreamland: A novel of the UFO cover-up

Hilary Hemingway & Jeffrey P. Lindsay
Tom Doherty Associates Book, 1995

MJ-12, Roswell, bortførelser, tapt tid, hypnose-terapi, krasjete tallerkener, hybrider mellom mennesker og utenomjordiske vesener, hemmelige agenter som fortier vitner, utenomjordiske vesener som er tatt til fange, konspirasjoner til høyre og venstre; alt dette og mer til inneholder boken *Dreamland* som Ernest Hemingways niese skrev sammen med sin mann og som kom ut i 1995.

Arven fra Hemingway merkes fra første til siste side, selv om Hilary og hennes mann aldri kommer i nærheten av Ernests kvaliteter som forfattere. Det er ofte korte resonnementer, få eller mangelfulle miljøbeskrivelser, og ikke sjelden føles teksten urealistisk når de mest overveldende hendelser man kan tenke seg kun resulterer i en skuldertrekning hos hovedpersonene. Fiktive beretninger om det overnaturlige og paranormale synes lite troverdige. Hemingway og Lindsay mislykkes fra side én.

Har man noenlunde peiling på UFO-fenomenet kjenner man mye i boken igjen. Derfor blir også spenningsmomentene få ettersom man lister opp på forhånd hva som kommer til å skje. Selv om historien mot slutten får en litt uventet vending veies det ikke opp mot det faktum at resten av historien er ganske intetsigende.

Men dette gjelder som sagt bare dersom man er vel belest i emnet. For lesere som aldri har hørt snakk om det som mindre skeptiske ufologer tar for gitt, byr boken sikkert på mange interessante øyeblikk. Hemingway og Lindsay har nemlig anvendt seg av mer eller mindre av alt det som den mindre skeptiske ufologien har å by på og krydrer det med en historie om en mann og hans hustru som både havner midt i skuddlinjen mellom det amerikanske forsvaret og de fredelige utenomjordiske. Men det er svake og uinteressante karakterer og dårlige miljøbeskrivelser.

Og fremfor alt føles det uinspirert. Avsnittene som handler om bortførelser virker som de er loddrett kopiert fra hvilken som helst av Budd Hopkins' bøker, og når Roswell beskrives er argumentasjonen rett ut sagt ussel. Troverdigheten minker, noe som i sin tur forstyrrer leseopplevelsen.

Det er ganske mange sider, men teksten er stor og engelsken lettlest, noe som gjør at man raskt blir ferdig med boken. Og i dette tilfellet er det dessverre en lettelse. Men det er også et anti-klimaks, for historien er interessant i seg selv, og en skikkelig forfatter hadde nok kunnet gjøre det til en skikkelig leseopplevelse.

STEFAN ISAKSSON
UFO-Aktuellt nr. 1 2004/MDK

Demons, Doctors, and Aliens

James Pontolillo
The International Fortean Organisation, 1993

Pontolillos bok, som har undertittelen "An Exploration into the Relationships Among Witch Trial Evidence, Sexual-Medical Traditions, and Alien Abductions", er et verk skrevet av en hensynsløs skeptiker som ikke dyr seg for å debunke mer eller mindre all litteratur skrevet av representanter for den utenomjordiske litteraturen. Budd Hopkins, David Jacobs, Eddie Bullard; alle får de føle Pontolillos giftige penn når han side etter side dementerer deres idéer og forsøk på å påvise hvordan det moderne mennesket ikke kan føle seg sikker for utenomjordiske kidnappinger.

Boken, som riktignok kom ut i mars 1993 og derfor ikke nevner de siste årenes forskningsresultater, er et forsøk på å vise leseren hvordan en grundig undersøkelse av fenomenets egenskaper og historie resulterer i konklusjonen at overhodet ingen troverdige bevis eksisterer som kan støtte den objektive realiteten av utenomjordiske bortførelser. Det er en interessant redegjørelse, men Pontolillo begår med jevne mellomrom samme feil som de forskere og konklusjoner som han forsøker å slå i hjel, nemlig å ikke vie noen oppmerksomhet til de saker og dokumentasjoner som strider mot hans egne teorier.

Han beskriver hvordan hekseforfølgelsene og hekseenes påtvungne vitnemål om omgang med Satan i mangt og mye minner om nåtidens kvinners beretninger om overgrep av utenomjordiske. Historiske idéer om nattlige besøk av mannlige og kvinnelige demoner (Incubus og Succubus); selv disse har sitt nåtidige motstykke i utenomjordiske som dukker opp i soverom, og til og med de mystiske Men in Black kan sammenlignes med eldre beretninger om Satan og hans håndlangere.

Mye oppmerksomhet er viet seksualitet og seksuelle overgrep, og Pontolillo viser effektivt hvordan seksuelle relasjoner eller overgrep med ikke-menneskelige vesener har en lang og global tradisjon, hvordan beretninger om vesener fra rommet som utøver seksuelt samkvem med jordiske kvinner kan finnes så tidlig som i gamle sumeriske myter. Det seksuelle elementet ved møter med ikke-jordiske vesener har vært en del av blant annet keltiske, nordiske, polynesiske og romerske myter, og dagens historier er rett og slett en modernisering av idéer som har eksistert til alle tider og i alle kulturer, mener han. Pontolillo gjør et overbevisende arbeid. Etter å ha lest boken er det vanskelig å feste noen som helst sannhetsgehalt ved de bortførtes beretninger, fremfor alt de som har fortalt sine historier under hypnose. Mye tekst vies til avfeie bruken av hypnose for å få frem glemte minner. Men samtidig er man plagsomt klar over at 11 år er gått

siden teksten ble publisert. Det føles rett og slett ufullstendig, man er nesten overbevist, men bare nesten. Derfor hadde en oppdatert utgave vært ytterst velkommen.

STEFAN ISAKSSON
UFO-Aktuellt nr. 1 2004/MDK

Psychological and Paranormal Aspects of Ufology

Berthold E. Schwartz
White Buffalo Books, 1999

Schwartz tar opp 11 personer som i tillegg til sine UFO-opplevelser har opplevd ulike paranormale fenomener, så som telepati, clairvoyance, materialisering, reinkarnasjon, etc. Hensikten med boken, som snarere er et tynt hefte på 76 sider, er å gjøre oppmerksom på hvordan en del kontaktpersoner, mennesker som har opplevd bortførelser, og andre UFO-observatører i samband med eller før og/eller etter, også har opplevd paranormale fenomener og hvordan disse kanskje kan kobles sammen.

Det er en god tanke, men boken yter ikke idéene rettferdighet. Av de 11 saksbeskrivelsene gjengis UFO-opplevelsene veldig tilfeldig, mangelfullt og sjablongmessig, og i to av sakene nevnes overhodet ingenting som har med UFO-fenomenet å gjøre. Dessuten er grammatikken under all kritikk. Fete typer, understrykninger, kursiveringer og for store mellomrom mellom ord forekommer hele tiden, og bildene som påstås å vise underlige fenomener er totalt overfløydige, da de fleste er uklare og egentlig ikke viser noe som helst av interesse.

Hadde alt som beskrives i boken kunne bevises eller i det minste presenteres for allmennheten hadde det skapt sensasjon, da de mest fantastiske hendelser og fenomener legges frem i en tilsynelatende aldri minkende strøm. Mangel på kritikk gjør at de merkelige merkværdigheter presenteres som fakta.

Tittelen er også veldig misvisende, ettersom de korte UFO-redegjørelsene sjelden eller aldri settes i samband med de uendelig lange beskrivelsene av menneskenes psykiske og paranormale opplevelser. I sluttordet propagerer Schwarz for ulike teknikker som kan anvendes og – noe han gjør helt rett i – betoner viktigheten av fortsatt forskning innenfor det (hittil) uforklarlige. Bare synd at hans eget bidrag er så intetsigende og ufullstendig.

STEFAN ISAKSSON
UFO-Aktuellt nr. 1 2004/MDK

PRESSEKLIPP

Ved Mentz Kaarbø

Et knippe utklipp fra det siste halve året (og vel så det). Intet nytt under Solen som det heter – vi merker oss imidlertid at Georg M. Rønnevig's bok *Romvesener, fredselskere, kidnappere og forførrere* til dels har fått bred omtale i noen aviser.

Mars 2004

Verdens Gang, 19.03.

Fyr opp konspirasjonsteoriene, et UFO har blitt observert på Mars!

UFOet, som ble avbildet som en strek på himmelen, ble fotografert av Mars-roveren Spirit i midten av mars 2004. Selv om NASA har konstruert det lille kjøretøyet for å titte mot Mars' røde bakke, heves blikket noen ganger mot himmelen. Det var da Spirit tok det kontroversielle bildet.

Med en eksponeringstid på hele 15 sekunder, fortøner objektet seg som en strek på himmelen. UFOen bak streken er ikke noe fast himmelobjekt, men et ukjent objekt i bevegelse har forskere ved NASA slått fast ved å se på objektets vinkel og lengde.

Nå spekuleres det om UFOen på Mars kan være menneskeskapt!

Mennesket har plassert flere objekter i bane rundt Mars, blant annet satellitter som videresender signaler fra kjøretøyene på Mars' overflate.

En av flere teorier er at objektet er et av flere fartøy sendt ut på ekspedisjon til den røde planeten. I alt syv fartøy fra tidligere ekspedisjoner kretser rundt Mars, skriver BBC Online.

Eller det kan være et stjerneskudd som så vidt gløder i Mars' tynne atmosfære. - Det kan hende at vi aldri får vite det, men vi ser ennå etter ledetråder, sier dr. Mark Lemmon fra universitetet i Texas.

Kommentar: Vi slutter oss til hypotesen om at det er et menneskeskapt objekt (satellitt) som har beveget seg på himmelen.

Juni

Fedrelandsvennen, 12.06.

Intervju med Georg M. Rønnevig i forbindelse med utgivelsen av hans bok *Romvesener, fredselskere, kidnappere og forførrere*. En noe summarisk gjennomgang av boken og UFO-fenomenet. Se artikkel fra *Verdens Gang* under.

Grimstad Adresstidende, 12.06.

På samme dato har GA en artikkel om et merkelig fenomen som viste seg over Grimstadfjorden 70 år tidligere. Vi siterer:

Fredag 15. juni 1934 opplevde folk i Grimstad et himmelfenomen som vakte stor oppsikt utover hele landet. Midt på solblanke ettermiddagen uten en sky i sikte så man plutselig noe som lignet en farkost komme inn over fjorden, og ut av farkosten steg en lysende Kristusskikkelse og flere engler. Synet hadde en betagende skjønnhet og vedvarte i omtrent en halv time. Mange iakttagere tolket det som en religiøs visjon, mens de mer nøkterne karakteriserte det som et særlig eiendommelig meteorologisk fenomen.

Det hele fant sted ved 15-tiden om ettermiddagen, varte en snau halvtime og det ble anslått at mer enn 50 mennesker fikk se fenomenet. En fotograf løp etter kameraet sitt, men ved tilbakekomsten var fenomenet borte. Hendelsen skal ha vakt en voldsom oppmerksomhet over hele landet.

I våre dager ville man kanskje ha betraktet hendelsen som en UFO-observasjon, og himmelsynet over Grimstad i 1934 har likhetstrekk med observasjoner som er beskrevet i UFO-litteraturen.

Verdens Gang, 26.06.

I anledning Georg M. Rønnevig's bok *Rom-*

vesener blir forfatteren intervjuet av journalist Sølvi Wærhaug. Vi gjengir herved artikkelen i sin helhet, da de fremkomne synspunkter er svært interessante. Se for øvrig bokanmeldelser i dette nummer, der boken blir omtalt.

- Romvesen vår tids huldrefolk. Skriver bok om romvesenes kulturhistorie.

Norsk folketro er full av sagn om mennesker som er lokket inn til de underjordiske eller tatt til fange av trollet. Andre har fryktet nattlig besøk av demoner, maren eller vampyrer.

- I vår tid passer det bedre med romvesener, sier Georg M. Rønnevig.

Han er religionshistoriker og forfatter av boken «Romvesener - fredselskere, kidnappere og forførrere». Boken er en gjennomgang av romvesenes kulturhistorie og utgis i Humanist Forlags serie om overnaturlige vesener. Georg M. Rønnevig (32) har også tatt hovedfag i religionshistorie med en oppgave om UFO-bortføringer.

- Boken er basert på åpne, tilgjengelige kilder. Det meste er bøker, men jeg har også hentet stoff fra TV-programmer og Internett. Den gir et unikt innblikk i levende myter i vår egen tid. Mytene forteller om romvesener som kommer til vår klode. De har et budskap om at vi skal ta vare på planeten, eller de kommer for å drive eksperimenter på mennesker.

- Romvesnene trives best i USA, der de også har flest rapporter om UFOer. Der det er minst vestlig innflytelse, som i Afrika og Østen, er det veldig lite «aliens» og UFOer, sier Rønnevig.

USA-trend

Trenden med UFO-bortføringer, mennesker som mener seg bortført av utenomjordiske, startet på 1960-tallet i USA og fikk en eksplosiv vekst på 1980-tallet. Bare i USA er det over 2000 skriftlige beretninger om mennesker som forteller om kontakt med romvesener. Også i Norge har enkelte fortalt om slik kontakt. For disse fremstår opplevelsen som høyst virkelig, men siden ingen har en levende «alien» å vise frem, er historiene vanskelige å bevisse.

- Jeg mener romvesener er skapt av mennesker. At det er gamle myter og religiøse forestillinger som er tilpasset vår tid. Og jeg tror det er mange forskjellige ting som ligger bak mytene, sier Rønnevig.

- Det er en utbredt forestilling at romvesener legger ned en minneblokkering i mennesker. Tror man på det, er det også mulig å tenke seg at alle mennesker kan være bortført uten å vite det. Samtidig har man teorier om at hypnose kan oppheve blokkeringen og få frem det som skjedde. Da får man kanskje lyst til å oppsøke en ufolog som har spesialisert seg på dette, og så kommer historien.

I boken trekker Rønnevig frem et lite kjent fenomen, søvnparalyse, som kan forklare en del merkelige opplevelser. Søvnparalyse er rene skrekkopplevelser. Man våkner om natten med et trykk mot brystet, klarer ikke å bevege seg og har en følelse av at det er noen i rommet.

- Man regnet med at 15-18 prosent av befolkningen har søvnparalyse en eller flere ganger i løpet av livet. Opplevelsen er forbigående, paralyse brytes ved at man sovner igjen eller våkner ordentlig. Mange ufologer mener søvnparalyse er et tegn på at romvesener har vært på ferde.

Seksuelle drømmer

Han mener at marerittene også kan være ganske seksuelle, fra våte drømmer av det erotiske og nytelsesfylte slaget til skrekk og gru-opplevelser. Så nattlige erfaringer kan forklare en del.

- Langt bakover i historien har mennesker drømt om andre typer vesener som har kommet og besøkt dem om natten, som maren, demoner, alver, hekser og vampyrer. Særlig i middelalderen var det mange munker og nonner som hadde seksuelle opplevelser om natten som de prøvde å bekjempe.

- Et gjennomgående trekk ved ulike typer

vesener er at de opphever naturlovene ved for eksempel å gå gjennom vegger?

- Ja, og sånn sett er romvesener lik en mengde andre overnaturlige vesener og religiøse figurer. Det at de bryter kjente naturlover, forklares med at de har en slik fremragende teknologi, forteller Rønnevig.

- Er troen på romvesener en religion?

- Ja, for noen, for andre ikke. Det er mange som tror på romvesener som også er religiøse på andre måter. Og det er mange som ikke kan akseptere at Jesus sto opp fra de døde, gikk på vannet eller utførte andre mirakler. Men de er villig til å akseptere romvesener som gjør samme type ting fordi det forklares med teknologi. Det er en type forestilling som mange i vår tid er villig til å ta på alvor, sier Georg M. Rønnevig.

Kommentar: Vi er på mange måter enige i Rønnevigs analyse av situasjonen. Likevel, skal vi tro en del nærkontaktsberetninger, spesielt de som er grundig undersøkt av presumptivt kompetente etterforskere, er det sider ved fenomenet som ikke så lett lar seg forklare ved søvnparalyse alene. Vi avventer utviklingen i håp om å få vite hvem som får rett, de «troende» eller skeptikerne.

Juli

Avisa Nordland, 14.07.

Under overskriften «Har du sett et UFO? - Hva var det som fløy over Kjerringøy 6. juli?» bringer avisen et intervju med lederen for avdeling Nord, Leif Normann Solvang på Fredvang i Lofoten.

- Vi er interessert i alle som kan ha observert noe over Kjerringøy ved 20.45-tiden denne kvelden, sier lederen for den nordnorske avdelingen av UFO-Norge, Leif Normann Solvang på Fredvang i Lofoten.

Det var to menn som så det mystiske fenomenet denne sommerkvelden.

Prikk på himmelen.

Det startet som en prikk på himmelen. Gjenstanden kom nærmere og de to observatørene så at den var trekantet i formen. Den hadde underlige bevegelser.

- Den roterte og bølget på samme tid. Litt slik som om du slipper et papirark fra stor høyde, forteller Solhaug.

Gjenstanden stanset og holdt seg i ro i rundt fem minutter før den fortsatte rett

fram i sørlig retning mot Bodø. Det hele kan ha pågått i 20-30 minutter.

- Vi har sjekket med Fellesoperativt Hovedkvarter i Stavanger, men de har ingen klare svar på hva det kunne være, sier Solhaug.

Det har også blitt rapportert om uvanlig stor uro blant beitende kyr i området denne dagen, uten at Solvang har fått dette hundre prosent bekreftet.

Færre observasjoner. De siste årene har det vært meget rolig på UFO-fronten i Norge. I Nord-Norge ble det i fjor til sammen registrert 12 observasjoner. Det er en halvering fra i fjor. I 2001 var det 47 rapporter.

På landsbasis mottok UFO Norge 61 rapporthenvelser i 2003. I 2002 var tallet 52 mens det i året før ble registrert 98 UFO-observasjoner.

Solhaug har ingen god forklaring på hvorfor antallet observasjoner har blitt dramatisk redusert:

- Dette har skjedd i resten av verden også. Det er mulig at det er en dalende interesse for uidentifiserte flygende objekter, sier Solhaug.

Som også tror at folk får nok av denne typen via fjernsyn og film.

Vil finne svar. - Men vi i organisasjonen tar dette meget alvorlig og har som formål å finne ut mest mulig, sier Solhaug som har vært med på arbeidet i 25 år.

UFO-Norge, som ble startet i 1973, har nå rundt 400 medlemmer. Også det en klar nedgang fra tidligere år.

Organisasjonen stiller seg åpen for alle hypoteser og teorier som kan representere mulige løsninger på UFO-gåten, og vil ikke knytte uopplarte observasjoner til noen spesiell teori eller forklaringsmodell.

UFO-Norge opererer med følgende to definisjoner:

UFO - Uidentifisert Flygende Objekt (eller et ukjent atmosfærisk fenomen):

En UFO defineres som et rapportert fenomen på himmelen, i luftrommet eller på bakken, som etter å ha vært grundig undersøkt av kvalifiserte personer, fremdeles må karakteriseres som uidentifisert.

USO - Uidentifisert Submarint Objekt (eller et ukjent undervannsfenomen):

En USO defineres som et rapportert fe-

nomen under eller på vei opp av/ned i vann, som etter å ha vært grundig undersøkt av kvalifiserte personer, fremdeles må karakteriseres som uidentifisert

Kommentar: Vi ser oss godt fornøyd med den måten Leif Normann Solhaug skjøtter sitt arbeid med å presentere UFO-saken i media. Han har også tidligere vist seg kapabel til å omtale konkrete saker, samt UFO-fenomenet generelt på en god måte.

Avisa Nordland, 17.07.

Noen dager senere bringer imidlertid avisen en artikkel med en historie som de mener kan forklare observasjonen presentert over:

Det var nok Malin Sofie Asphaug (6) sin ballong som ble sett flygende over Kjerringøy 6. juli.

– Tidspunktet stemte. Malin mista ballongen sin som gikk til vær ved halv nitten tirsdag 6. juli fra Strandå på Kjerringøy. Ballongen var trekantformet som en fisk og var blå og blank og vi så at den ble tatt av vinden og dro sørover over Kjerringøy etter at hun mistet den, sier Lene Asphaug.

Mystisk syn

To menn meldte ifra om at de hadde sett det mystiske fenomenet denne sommerkvelden et kvarter etter at Malins ballong hadde gått til vær. De to kunne fortelle til *Avisa Nordland* at gjenstanden hadde trekantet form og roterte og bølget på samme tid og hadde kurs mot Bodø. Samtidig ble det observert urolige kyr på Kjerringøy

Kommentar: Leif Normann Solhaug kunne melde at observatøren ringte i etterkant av denne artikkelen og vedkommende mente meget bestemt at dette *ikke* kunne være forklaringen på hans observasjon.

August

TV2/Nettavisen, 17.08.

En sensasjonell melding fra Russland den gangen:

Russiske eksperter hevder de har funnet rester av en UFO på stedet der en meteor krasjet i Sibir i 1908.

Ekspertene i forskningsfondet Tungusta [sic!] hevder de har funnet vraket av en ukjent teknisk innretning på stedet der den gigantiske Tungusta-meteor styrtet i 1908,

melder Interfax. Sammenstøtet med Jorden førte til ødeleggelser over enorme områder i Sibir.

Meteor styrtet trolig 30. juni 1908, 65 kilometer fra landsbyen Vanavara. Først i 1927 ble en ekspedisjon sendt ut for å granske skadene etter naturkatastrofen. Den gang ble det ikke funnet noe ukjent romfartøy. Dagens eksperter har undersøkt de vestlige delene av krateret.

I tillegg til vraket forskerne hevder de har funnet, har de også funnet en ukjent stein på rundt 50 kilo. Steinen er sendt til et laboratorium for analyse.

Kommentar: Artikkelen preges av en rekke uetterretteligheter, som ikke burde forbause noen i forbindelse med en slik «nyhet». For det første er stedsnavnet Tunguska; det var intet sammenstøt med Jorden – meteoren, eller aller helst kometresten – eksploderte i atmosfæren før den traff jordoverflaten; dermed var det heller intet krater; objektet styrtet *helt sikkert* den 30. juni. Sist, men ikke minst, vi stiller oss *sterkt* tvilende til opplysningene om funnet av en «ukjent teknisk innretning», samt en «ukjent stein på 50 kilo». Så da, så...

Oktober

Hamar Arbeiderblad, 26.10.

Avisen melder om mystiske lys over Hamar:

Merkelige røde lys ble i går observert over Hamar. Nordlysfotograf Ragnar Johnskås har aldri sett lignende før.

I går kveld fikk Hamar Arbeiderblad mange telefoner fra folk i området som observerte ildfulle, og dansende røde lys på himmelen. Både HAs fotograf samt nordlyseksperter Ragnar Johnskås forsøkte å ta bilder av fenomenet, men lyktes ikke helt.

- Lysfenomener er min hobby og har sett litt av hvert, men maken til dette har jeg aldri sett maken til før kommenterer Johnskås.

- Det er utelukket at dette er noe nordlys. En skal vel ikke snakke høyt om UFO, men jeg kan ikke si at jeg har sett maken til bevegelser i et lys. Mens han snakket med HA ved 22.30 tiden, fulgte han fenomenet gjennom sine kameralinser.

- Dette er helt spesielt og jeg tror vi vil få høre mer om dette i de påfølgende dager sier Johnskås.

Desember

Dagsavisen, 19.12.

Avisen har vært på reportasjereise til Langtvekkistan, det vil si den forholdsvis ukjente republikken Kalmykia:

– Like nord for Kaukasus ligger det nye Europas definitivt underligste utpost. Med Europas definitivt underligste president.

– Selvfølgelig tror jeg på liv på andre planeter, sier Kirsan Iljumzhinov, i selvbiografien *Planeta Kirsan*.

– Jeg har jo selv fløyet dit, i oktober 1997. Nei, forresten, i september var det. De tok meg med på et romskip.

Jeg husker det helt klart. Det hadde lysegule drakter på seg, og jeg fikk også en slik drakt. «Hvor lenge skal vi fly?», spurte jeg. De trenger meg hjemme i Eliste, jeg har mange viktige møter, og har ikke tid til å drive med ekskursjoner til ukjente planeter».

Sier Kirsan. Foruten å være mangemillionær og bortført av romvesener, er han også president i Kalmykia, en autonom republikk i Den russiske føderasjon. Blant hobbyene hans er å spille sjakk og å kle seg ut som Djengis Kahn. Han hevder også han har opprettet et spiritielt magnetfelt rundt landet.

Kommentar: For å fylle presidentrollen i et vannstyrt og fattig land, med et betydelig demokratisk underskudd, er det en fordel også å ha hodet fullt av kosmiske tanker. En mann etter vårt hjerte!

Hjemmet, nr. 53 – 27. 12.

Under overskriften «Verden i 2005» bringer bladet kommende års astrologiske betraktninger, forfattet av en viss Penny Thornton. Mye skal skje, blant annet vil det bli et fantastisk år for UFO-observasjoner. I tillegg vil menneskeheten bli langt mer opptatt av telepati og det paranormale.

Kommentar: Vi har merket oss uttalelsen og håper på bedre tider i innværende år.

Vervekupong til bladet UFO

Flotte premier å hente for den som
verver én eller flere abonnenter!

Du kan velge mellom T-skjorte - Bok - Abonnement.

- Verver du én ny abonnent, får du UFO-T-skjorten som premie.
- Verver du tre nye abonnenter, får du boken «Roswell-Mysteriet» som premie.
- Verver du fem nye abonnenter, får du ett års gratis abonnement på bladet UFO.

Verver du flere enn én ny abonnent? Bruk eget ark.

Ja, jeg verver: (Sett kryss ved tallet som passer).

- ☐ 1 ny abonnent
☐ 3 nye abonnenter
☐ 5 nye abonnenter.

BRUK BLOKKBOKSTAVER!

Ververens

Navn:

Adresse:

Postnr. Poststed

Ny abonnent:

Navn:

Adresse:

Postnr. Poststed

Signatur:

Verver mottar premien, så snart den/de nye abonnentene har innbetalt kr. 200,- som årsabonnement (4 nummer) til bankgironummer 2470 17 28862. Vår adresse er:

UFO-NORGE
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO

E-post: ojb@ufo.no

Ønsker du ikke å klippe i bladet, send oss kopi eller skriv på eget ark.

Stoff mottas!

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidsskriftet. Leserbreve som inneholder kritikk av navngitte personer må trykkes med fullt navn og adresse. Ellers kan anonymitet opprettholdes, forutsatt at redaksjonen mottar innleggene undertegnet og adressert. Lengden bør ikke overskride ca. 300 ord. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte innlegg.

Artikler og reportasjer bør ikke være lenger enn ca. 1000 ord, tilsvarende omtrent to A4-sider skrevet med enkel linjeavstand og normal skrifttype. Vær ikke redd for språket; vi redigerer hvis det er nødvendig. Helst vil vi ha stoffet på diskett eller pr. e-post. De fleste formater opp til Word 7.0 kan benyttes. Honorar kan ikke påregnes.

Ved postforsendelse; merk: Ikke bestilte manuskripter og bilder som

ikke benyttes returneres kun hvis ferdig frankert og adressert returkonvolutt er vedlagt.

Vi tar også gjerne imot utklipp fra aviser og tidsskrifter angående UFO-fenomener. Lesere som er interessert i å oversette artikler fra andre språk til norsk, bes kontakte redaktøren. Vi søker i første omgang personer med gode kunnskaper i engelsk, tysk og fransk.

Vil du bli millionær?

Tips som fører til en reportasje honoreres med fem flaxlodd!

Stoffinnlevering papirmanuskripter:
Ole Jonny Brønne
Karl Staaffsvei 70
0665 Oslo

Stoffinnlevering via e-post:
redaktor@ufo.no

Husk vår informasjonsfolder

Hjelp oss å gjøre UFO Norge bedre kjent og skaffe oss flere medarbeidere og abonnenter ved å sende og dele ut foldere. Skriv til vår kontaktdresse. Herfra kan du rekvirere fol-

dere slik at de straks kan distribueres videre til mulige interesserte. Husk at du får et gratis abonnement når du har vervet fem abonnenter!

UFO Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO
e-post: redaktor@ufo.no

UFO Norges Støttefond

Grupper og foreninger som arbeider aktivt for en sak, behøver alltid midler. UFO Norge er intet unntak. Mange oppgaver må utsettes på grunn av dårlig økonomi. Mye tas av egne midler, men dette begrenser selvfølgelig seg selv i lengden. Vi vet at svært

mange interesserte abonnenter – og andre – ikke har tid og anledning til å arbeide aktivt i UFO Norge selv. En måte dere likevel kan støtte oss svært meget på er å gi et beløp, stort eller lite, til UFO Norges Støttefond. Merk talongen **Støttefondet**

Konto:
2470 17 28854

UFO Norge
Karl Staaffsvei 70
0665 OSLO

Støtt prosjekt Hessdalen og driften av den automatiske målestasjonen!

Vi trenger mer moderne utstyr for å komme enda nærmere svaret på gåten Hessdalen. Ikke minst er det behov for midler til drift av stasjonen. Arbeidet med målestasjonen har pågått i mange år, og prosjektleder og primus motor Erling Strand takker hjerteligst for særdeles villig praktisk og økonomisk bistand fra Høgskolen i Østfold, enkeltpersoner og institusjoner.

Driften av stasjonen medfører en del utgifter – og prosjektets kasse er igjen i ferd med å gå tom. Bare tellerskrittene ved overføringen av bilder fra stasjonen til Høgskolen i Østfold, der Strand er rektor, er en anstrengende utgift for Prosjekt Hessdalen. Vi oppfordrer derfor våre lesere og tilhengere til å gi sitt bidrag – stort eller lite – til Prosjekt Hessdalen og derved sørge for fortsatt drift

av dette svært viktige prosjektet.

Vennligst benytt følgende konto og adresse:

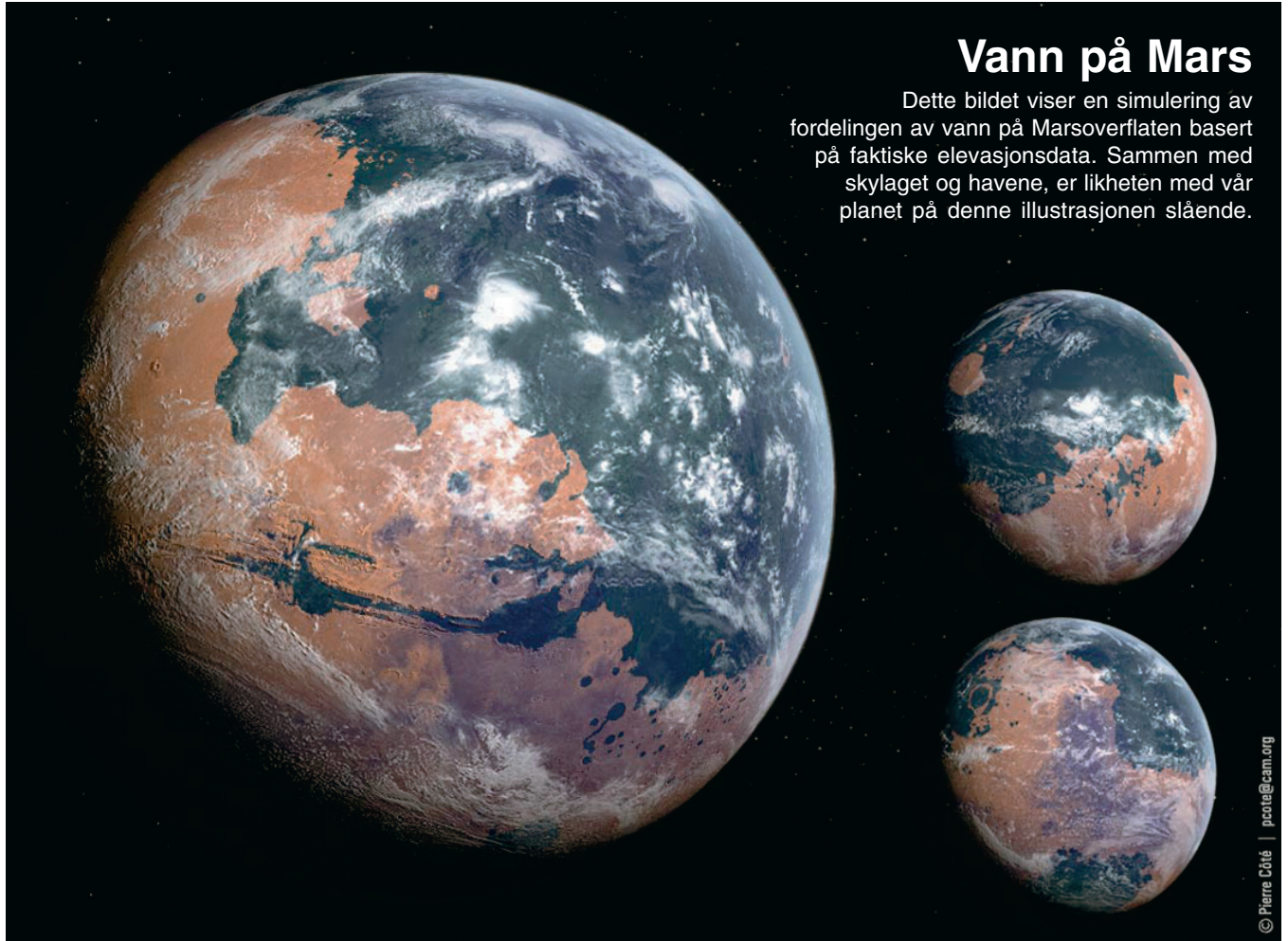
Prosjekt Hessdalen
v/Erling P. Strand
Bukkholmveien
Ullerøy
1747 Skjeberg
Postgirokonto: 0530 28 87545
På forhånd takk!

Returadresse: UFO Norge, Karl Staaffsvei 70, 0665 OSLO

Vann på Mars

Dette bildet viser en simulering av fordelingen av vann på Marsoverflaten basert på faktiske elevasjonsdata. Sammen med skylaget og havene, er likheten med vår planet på denne illustrasjonen slående.

© Pierre Côté | pcote@cam.org

Flere spor etter vann på Mars

Steinen på bildet til høyre ble funnet i et område i Endurance-krateret på Mars tidlig i fjor høst. Ifølge ekspertene kan området ha vært dekket av vann før det ble tørt og eroderte til en slette. Krateret er på størrelse med et fotballstadion, og det amerikanske Mars-kjøretøyet "Opportunity" (illustrasjon, se under) utforsket området i flere måneder. Både "Opportunity" og søster-roveren "Spirit" har i skrivende stund vært på Mars i mer enn et år (siden januar i fjor) og skal fortsette utforskningen av den røde planet - på overtid!

